

คุณผู้ช่วยสถาปนิก

เล่ม 4

助理建筑师

ซีเหอชิงหลิง

เขียน

หวังเหมิงฉา

แปล

สำนักพิมพ์ไรส
กรุงเทพมหานคร

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

คำนำสำนักพิมพ์

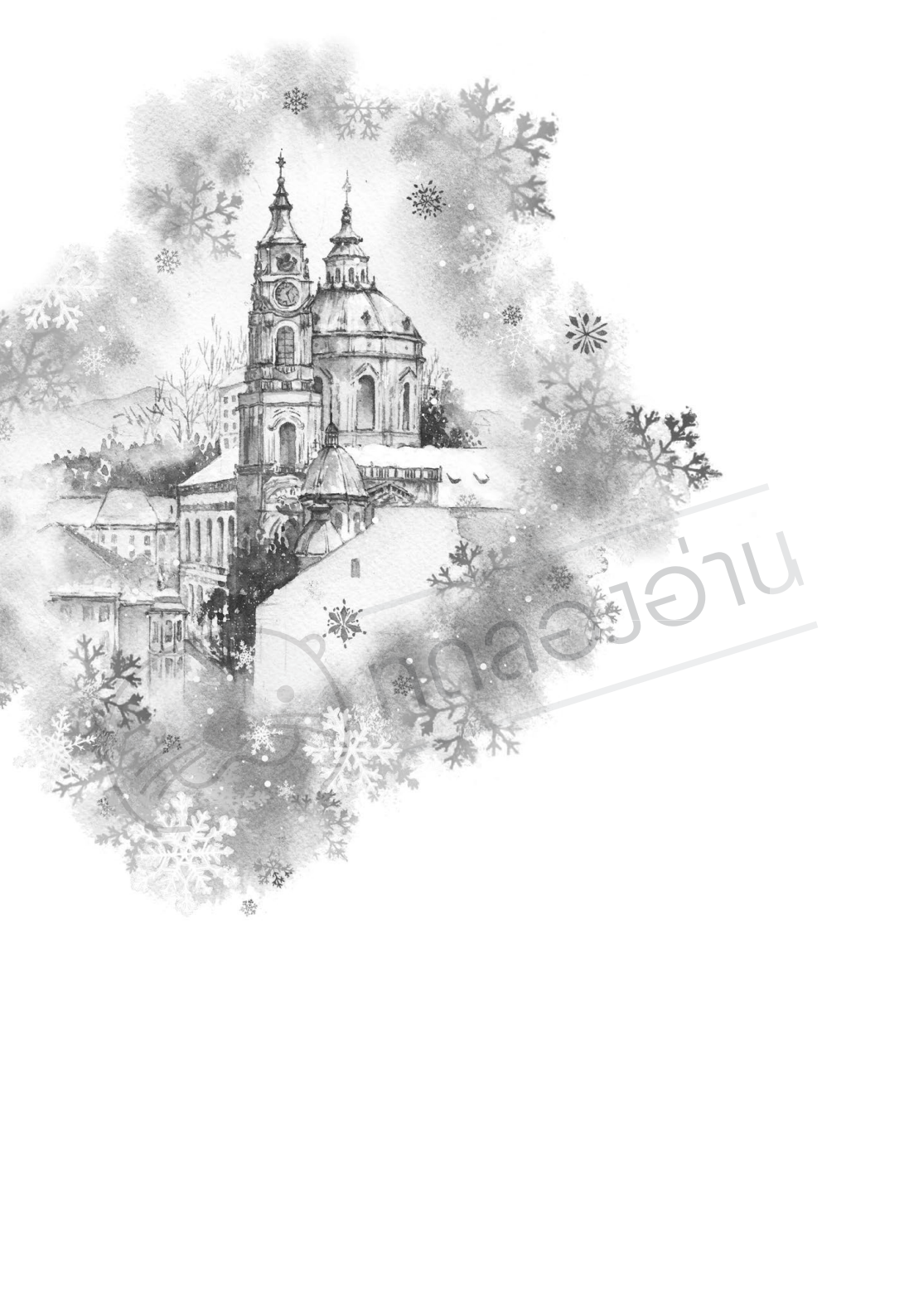
ในที่สุด คุณผู้ช่วยสถาปนิกก็เดินทางมาถึงเล่มสุดท้ายแล้วนะคะ
ขอขอบคุณผู้อ่านทุกท่านที่อยู่กับเรามาจนถึงเล่มนี้

ก๊วยเซียวและจางซืออ้ออาจเป็นเพียงแค่ตัวละครในโลกสมมติที่คุณ
ซีเหอซิงหลังสร้างขึ้นมา แต่ความรักของพวกเขาถึงดงาม ด้วยความพยายาม
อย่างสุดกำลังเพื่อให้ได้อยู่เคียงข้างกันตลอดไป

เราหวังว่า ความสนุกสนาน มุมมองความรัก การเจริญเติบโต
ทั้งด้านกรงานและการใช้ชีวิต ที่ผู้อ่านได้รับจากเรื่อง *คุณผู้ช่วยสถาปนิก*
จะเป็นกำลังใจดีๆ ให้ทุกท่านยิ้มได้ในทุกครั้งที่หยิบหนังสือนิยายเรื่องนี้
ขึ้นมาอ่านนะคะ

Rose

ព្រះរាជាណាចក្រកម្ពុជា
ជាតិ សាសនា ព្រះមហាក្សត្រ

บทที่ 28

กินข้าวเสร็จ ไปรูดก็ยื่นบัตรเครดิตจ่ายเงินโดยอัตโนมัติ จากนั้นทุกคนก็ย้ายไปร้านกาแฟที่ตั้งอยู่ชั้นเดียวกันของห้างสรรพสินค้า

หลังจากสั่งเครื่องดื่มเสร็จ จางซืออู่กำลังจะหยิบกระเป๋าเงินก็หันไปเห็นไปรูดยื่นบัตรเครดิตให้พนักงานก่อนแล้ว...

“เอ๋?” จางซืออู่ชะงัก “ผมต้องเป็นคนจ่ายไม่ใช่เหรอครับ”

ไปรูดรอกจนคิดเงินเสร็จถึงหันมามองเขา “โอ๊ะ ฉันลืมไป”

จางซืออู่ “...” แม่ง กวนเข่าจั้นเธอ (=๓๓=)

เห็นดังนั้นสีหน้าของเหรินเมิ่งเซวียนก็ผ่อนคลายลงเล็กน้อย ขณะที่กำลังจะบอกจางซืออู่ด้วยความเกรงใจว่าไม่ต้องใส่ใจ ก็เห็นไปรูดหยิบโทรศัพท์ออกมาตสองสามครั้งแล้วเปิดหน้า QR code บัญชีอิเล็กทรอนิกส์ตัวเอง จากนั้นก็ยื่นไปตรงหน้าจางซืออู่พร้อมรอยยิ้ม “กาแฟหกแก้วสองร้อยสิบห้าหยวน นายสแกนแล้วโอนเงินให้ฉันได้เลย”

เหรินเมิ่งเซวียน “...”

จางซืออู่ “...”

จางซืออู่ยกโทรศัพท์ขึ้นมาสแกนพร้อมมูมปากที่กระตุก

เหรินเมิ่งเซวียนทนดูไม่ไหวอีกต่อไป วันนี้คุณชายเขาสิมกินยาก่อนออกจากบ้านหรือไง ทำให้ถึงได้ผิดปกติขนาดนี้!

โชคดีที่สามคนที่เหลือไม่ได้สังเกตเห็น ต่อมาทุกคนก็นั่งดื่มกาแฟ

และพูดคุยเกี่ยวกับแผนในอนาคตของแต่ละคน จางซืออี้พูดเรื่องของตัวเอง
อยากกลับไปเรียน Part 2 ที่อังกฤษ ทุกคนต่างสนับสนุนและอวยพรให้เขา
เมื่อใกล้บ่ายสามโมง พวกเขาพูดคุยกันไปพอประมาณแล้ว จางซืออี้
ที่พะวงถึงกู่เซียวจึงเอาแต่ยกนาฬิกาขึ้นมาดูเวลาบ่อยๆ

ซูหยวนที่เป็นคนใสใจรายละเอียดสังเกตเห็นพอดีจึงถามว่าเขามีธุระ
อย่างอื่นหรือเปล่า

จางซืออี้เอ่ยอย่างเกรงใจ “ไม่มีอะไรหรอก พอติดนอนแรกฉันนัดกับ
เพื่อนไว้ว่าจะไปฟังบรรยายของจุนยะ อิชิกามิ ที่ห้องสมุดให้ฟังด้วยกันนะ
แต่ไม่ได้เจอพวกนายนานแล้วก็เลยให้เขาไปฟังคนเดียวก่อน”

เจียงไห่รีบพูด “ทำไมไม่รีบบอก ที่นี้พวกฉันไม่ได้มีเรื่องสำคัญอะไร
อยู่แล้ว นายอยากไปก็ไปเถอะ ยังทันไหม”

เหรินเมิ่งเซวียนยิ้ม “นั่นนะสิ ถ้ามีเวลาว่างเราค่อยนัดกันอีกก็ได้”

จางซืออี้เอ่ยอย่างรู้สึกผิด “งั้นฉันไปก่อนนะ พวกเธออยู่คุยกันต่อ
เลย”

ซูหยวนโบกมือ “อืม ไว้คุยคุยกัน”

เหรินเมิ่งเซวียนมองตามแผ่นหลังของจางซืออี้ที่เดินออกไปแล้วถอน
หายใจ “ตอนนี้เสียอึก้าวหน้าขึ้นมากจริงๆ”

เจียงไห่ “เห็นเขาขยันขนาดนี้ ฉันละเอียดใจชะมัด”

เถียนอวี่จึงกำหมัดแล้วชกที่ศีรษะคนรักเบาๆ “นายละเอียดใจเป็น
ด้วยหรือ ฉันเห็นช่วงนี้นายนับวันก็ยิ่งขี้เกียจ เลิกงานเสร็จก็เอาแต่เล่นเกม
ทุกวัน”

เจียงไห่ “เธอก็ซื้อมบิ๊งในเถาเป่า¹ ทุกวันเหมือนกันไม่ใช่หรือ...”

ซูหยวนฟังคุ้รักตรงหน้าทะเลาะกันพร้อมกับยกกาแพ่ที่เกือบจะเย็นชืด
ขึ้นดื่มแล้วจมอยู่ในห้วงความคิดอีกครั้ง

เธอยังจำได้ว่าตอนที่เพิ่งชอบสถาปัตยกรรมตนเองหลงใหลในสาขา
วิชานี้แค่ไหน ตอนนั้นเธอเข้ามหาวิทยาลัยไปแล้ว และไม่ได้เรียนในคณะ

¹Taobao เว็บไซต์ช้อปปิ้งออนไลน์อันดับ 1 ของประเทศจีน ดำเนินการโดยบริษัทอาลีบาบา

สถาปัตยกรรม

เพราะเหตุนี้เธอจึงเข้าไปนั่งฟังในคลาสของภาควิชาสถาปัตยกรรม เข้าห้องสมุดบ่อยๆ เพื่อหาหนังสือเกี่ยวกับสถาปัตยกรรมมาอ่าน ไปนิทรรศการแสดงผลงานออกแบบทุกงานในเมืองที่เธออยู่

ทุกครั้งที่เห็นพวกรุ่นพี่แบกกระดานเขียนแบบและไม้ที่ออกมาจากห้องเรียนออกแบบในตอนเช้าตรู่ด้วยสภาพผมเผ้ากระเซอะกระเซิง เธอจะรู้สึกอิจฉามาก...

ถึงแม้ทุกคนจะบอกเธอว่า “ถนนสายนี้ลำบากมาก” “เธอต้องเสียใจแน่ถ้าเปลี่ยนคณะ” แต่เธอก็สอบ IELTS และสมัครเข้าเรียนมหาวิทยาลัย C เพื่อเริ่มต้นเส้นทางการเรียนสถาปัตย์อย่างไม่ลังเล

ระหว่างเรียนที่อังกฤษ เธอยังสนใจข้อมูลทุกอย่างเกี่ยวกับสถาปัตยกรรม ไม่เคยพลาดการบรรยายของสถาปนิกเลยสักงาน แต่นึกถึงทุกอย่างที่เกี่ยวกับสถาปัตยกรรมดวงตาของเธอจะเปล่งประกายขึ้นมา เช่นเดียวกับจางซีอี้เมื่อกี้

แต่ตอนนี้ นานแค่วันแล้วนะที่เธอไม่ได้ไปฟังบรรยาย นานแค่วันแล้วที่เธอไม่ไปนิทรรศการงานออกแบบที่ใครๆ ต่างก็รอคอย

ครึ่งปีที่ผ่านมาเธอเอาแต่เสียใจกับการเลือกของตัวเอง ความกดดันจากสภาพความเป็นจริงค่อยๆ กำจัดความรักทั้งหมดที่เธอมีต่องานสายนี้ บังคับให้เธอไปยืนอยู่ตรงขอบหน้าต่างสูงชัน...ถ้าวันนี้ไม่ได้เจอจางซีอี้ บางทีเธออาจจะลืมจุดเริ่มต้นของตัวเองไปแล้วจริงๆ ก็ได้

ตอนที่จางซีอี้มาถึงห้องสมุดให้แจ้งด้วยความเร่งรีบ การบรรยายก็ใกล้จะจบลงแล้ว เขาไม่กล้ารบกวนกู่เซียวจึงหาที่นั่งสักที่ในแถวหลัง ในขณะที่ฟังก็กวาดตามองกลุ่มคนที่อยู่ข้างหน้าไปด้วย

แม้ว่าจะเห็นแค่ศีรษะด้านหลังแต่จางซีอี้ก็หาร่างที่คุ้นเคยเจออย่างรวดเร็ว - ใครใช้ให้มันเป็นกู่เซียวกันล่ะ แค่นี้ศีรษะด้านหลังของกู่เซียวยังหล่อที่สุดเลย

กู่เซียวนั่งค่อนข้างใกล้กับเขา ห่างออกไปแค่สองแถวเท่านั้น เป็นที่นั่ง

ที่อยู่แถวหลัง ๆ เช่นกัน

...ว่าแต่ ทำไมรอบ ๆ ตัวกู๊เซียวถ้าไม่ใช่สาวผมยาวก็ต้องเป็นสาวผมลอนทั้งนั้น เทอ ๆ อย่างกับต้นไม้สีเขียวขจีที่อยู่ท่ามกลางมวลดอกไม้ นับพันอย่างนั้นแหละ! (= _ =)

กู๊เซียวตั้งใจฟังมาก แม้จะมีหญิงสาวหลายคนรายล้อม แต่กู๊เซียวก็ไม่ได้หันไปมองแม้แต่หนึ่งนิด จนกระทั่งถึงช่วงถามคำถามจึงก้มหน้าลงเล็กน้อย ไม่รู้กำลังทำอะไร

ไม่นานนักโทรทัศน์ของจางซืออี้ก็สั่นขึ้น ที่แท้กู๊เซียวก็กำลังส่งวีแชทมาหาเขาตัวเอง

กู๊เซียว [นายยังอยู่กับเพื่อน?]

กู๊เซียว [จิ้งจอกน้อยสงสัย]

จางซืออี้ยิ้มเจ้าเล่ห์ อยากโกหกเพื่อให้กู๊เซียวเซอร์ไพรส์ [เอ้อ ขอโทษนะครับ ผมคงไปไม่ทัน ที่นั่นบรรยายจบหรือยังครับ] [จิ้งจอกน้อยอ้อ]

กู๊เซียว [ใกล้แล้วละ ให้นั่งไปรับนายไหม]

จางซืออี้ [เอ้อ ไม่ต้อง ๆ!]

กู๊เซียวส่งสติ๊กเกอร์ [จิ้งจอกน้อยหรีตา] มาให้แล้วไม่ได้ตอบอะไรอีก หลังจากที่ถูกถาม - ตอบไปหลายข้อ การบรรยายก็สิ้นสุดลงอย่างเป็นทางการ จากนั้นก็เป็นกิจกรรมนอกรอบแบบส่วนตัว

เนื่องจากอิซึกามิเป็นสถาปนิกหนุ่มที่หน้าตาใช้ได้ สาว ๆ ที่เข้าฟังการบรรยายหลายคนจึงขึ้นไปบนเวทีเพื่อขอลายเซ็นและถ่ายรูปด้วย ทำให้ดูคล้ายกับการตามดารารายหนึ่งไปอย่างนั้น

กู๊เซียวไม่ได้สนใจเรื่องนี้อยู่แล้วจึงลุกขึ้นและเตรียมตัวเดินออกจากงาน จางซืออี้เองก็กะว่าจะใช้โอกาสนี้โผล่เข้าไปทำให้กู๊เซียวตกใจเช่นกัน

ทันใดนั้นเอง หญิงสาวหน้าตาสะสวยคนหนึ่งที่นั่งข้าง ๆ กู๊เซียวก็เรียกเขาเสียก่อน เธอเอ่ยอย่างประหม่า “เอ้อ ขอโทษนะคะ คุณทำงานหรือยังคะ”

กู๊เซียวหนึ่งไปสักครู่แล้วตอบเสียงเรียบ “อืม”

หญิงสาวหน้าแดงระเรื่อ “ฉันขออนามบัตรคุณได้ไหมคะ”

จางซืออี้ “...” ให้ตายเถอะ! กล้าอ่อยผู้ชายของฉันนั่นแหละ! (=≡=)

กู่เซียวตอบอย่างสุภาพ “ขอโทษด้วย ผมไม่ได้พกนามบัตรมา”

จางซืออี้เหยียดยิ้มที่มุมปาก จะไม่พกได้ไง ปกติกู่เซียวจะสอดนามบัตรสองสามใบไว้ในกระเป๋าเสื้อที่พกเป็นประจำอยู่แล้ว แต่การ ‘ปฏิเสธ’ ครั้งนี้เขาให้คะแนนเต็มไปเลย ฮีๆ!

แต่ที่ว่าเธอคนนั้นก็ไมยอมแพ้ หยิบสมุดบันทึกที่ออกมาจากกระเป๋าเปิดหน้าหนึ่งแล้วส่งให้กู่เซียวอย่างกระตือรือร้น “เงินขอเบอร์คุณได้ไหมคะ”

กู่เซียวมองเธอเล็กน้อย จากนั้นจึงถอนหายใจแล้วรับสมุดมาเขียนตัวเลขลงไปอย่างเสียไม่ได้

จางซืออี้ “!!!” F*ck! หลับตาดูก็รู้แล้วว่าผู้หญิงคนนั้นสนใจคุณทำไมคุณถึงยังเอาเบอร์โทรศัพท์ให้เธอ ปฏิเสธอีกครั้งไม่ได้หรือไง

แต่ยังไม่จบเพียงเท่านั้น พอผู้หญิงสองสามคนที่อยู่แถวนั้นเห็นกู่เซียวให้เบอร์โทรศัพท์กับเธอ ก็ทยอยเข้ามาล้อมกู่เซียวบ้างเหมือนกัน

ทั้งๆที่พวกเธอมาที่นี่เพื่อฟังการบรรยายของจุนยะ อิชิกามิ แต่ตอนนี้กลับมายืนหน้าแดงถามข้อมูลการติดต่อของกู่เซียว...

จางซืออี้โมโหจนจะระเบิดอยู่แล้ว แม่่ง ที่แท้ตอนเขาเฟลอกู่เซียวก็ไปรยเสนห้ให้คนอื่นแบบนี้ตลอดเลยเธอ จะใช้วิธีที่ได้ผลกว่านี้ในการปฏิเสธไมตรีของคนอื่นไม่ได้เลยหรือไง

จางซืออี้หน้าบูดบึ้ง ตอนแรกเขาจะว่าจะรอให้พวกเธอถามเบอร์โทรศัพท์กู่เซียวให้เสร็จเสียก่อนถึงเดินออกไปหา แต่ในขณะที่กู่เซียวกำลังเขียนเบอร์โทร.ให้พวกเธออยู่นั้น คนที่เดินผ่านไปผ่านมาจำนวนไม่น้อยก็เริ่มสนใจและคิดว่ากู่เซียวก็เป็นคนมีชื่อเสียงเช่นกัน และก็มีคนที่รู้จักกู่เซียวปรากฏตัวขึ้นจริงๆ เธอคนนั้นเอ่ยอย่างดีใจ “เอ๋ นี่ผู้อำนวยการกู่เซียวของบริษัทอู๋จิ่งไม่ใช่หรือ”

จางซืออี้ “...” (= =)

วงการสถาปัตยกรรมของไห่เฉิงช่างแคบจริง ๆ...

ทุกคนตกตะลึง ดวงตาสาว ๆ ต่างเป็นประกาย – ผู้อำนวยการที่อายุน้อยและหล่อสุด ๆ!

คนที่รู้จักกู้เชียวเป็นผู้หญิงที่ดูมีอายุบ้างแล้ว ขณะที่เธอคนนั้นกำลังจะรำลึกความหลังกับกู้เชียว จางซืออี้ก็อดทนไม่ไหวอีกต่อไป กระโดดออกมาแล้วเรียกชื่อคนรักทันที “กู้เชียว!”

การปรากฏตัวของจางซืออี้ช่วยชีวิตกู้เชียวได้สำเร็จ และยับยั้งความตึกคักจากการหอมล้อมของคนที่เดินผ่านไปผ่านมาได้ทันห่วงที่

หลังเดินออกมาจากโรงบรรยาย ใบหน้าของจางซืออี้ก็ยังคงบูดบึ้งเหมือนมีซาลาเปาลูกใหญ่ยัดเอาไว้ในแก้ม แต่กู้เชียวกลับตรงกันข้ามโดยสิ้นเชิง ใบหน้าของเขาดูมีความสุขและอารมณ์ดี ไม่เห็นเค้าความหงุดหงิดที่ต้องปั้นหน้ารับมือกับคนที่เข้ามาชวนคุยเมื่อครู่แม้แต่น้อย

“ไหนบอกว่ามาไม่ทันไง” กู้เชียวถามด้วยรอยยิ้ม

จางซืออี้ตอบอย่างโกรธๆ “ผมแค่หลอกคุณครับ ผมมาตั้งนานแล้ว นั่งอยู่ข้างหลังคุณเลยด้วย!”

ตอนแรกจางซืออี้คาดหวังว่ากู้เชียวจะเห็นเขาทันทีที่หันหลังมา แต่ปรากฏว่าสิ่งที่กู้เชียวเห็นเมื่อลุกขึ้นกลับเป็นกลุ่มสาว ๆ ซะได้... ฮึ้ย! รู้ไหมว่าความรู้สึกคาดหวังแต่ผิดหวังมันเป็นยังไง มันเป็นแบบนี้แหละ!

กู้เชียวชะงักเล็กน้อย ตอนนี้องถึงรู้ว่าเมื่อครู่จางซืออี้มองเขาอยู่ตลอดเวลา เมื่อเห็นท่าทางไม่พอใจของอีกฝ่ายแล้วก็คิดว่า คงจะหึงอีกแล้วสินะ

กู้เชียวถามเสียงอ่อนโยน “เย็นนี้ฉันเลี้ยงสเต็กนายดีใหม่ ร้านที่ครึ่งก่อนนายบอกว่าอยากไป Da Marco?”

จางซืออี้ “...” คนเลว! ไข่ของกินมาล่อเข้านั้นหรือ!

แต่ว่าสเต็กที่คนอื่นกินตอนเที่ยงเขาก็ไม่ได้กิน ตอนนี่ชักอยากกินขึ้นมาแล้วสิ...(>_<)

จางซืออี้ฮึดฮัดในลำคอ “ก็ได้”

กู้เชียวยิ้มพลาบยกมือขึ้นลูบศีรษะเขา หลังจากขึ้นมานรถไฟใต้ดินก็ถามอีก “ไปเจอเพื่อนเป็นไงบ้าง”

จางซืออี้เล่าเรื่องซุบซิบที่เขาได้ฟังมาในวันนี้ให้กู้เชียวฟังเสียงเจื้อยแจ้วแน่นอนว่าไม่ลืมพูดเรื่องที่ยากช่วยชูหยวนในตอนท้ายด้วย

แต่เมื่อฟังถึงประโยคนี้อยู่ก็รอยยิ้มของกู่เซียวกลับหายไป รวมถึงน้ำเสียงก็จริงจังขึ้นด้วย “คงจะไม่ได้”

จางซืออี้ยังไม่ทันได้พูดถึงรายละเอียดอะไรสักอย่างก็ถูกปฏิเสธซะแล้ว เขาก็รีบถามอย่างอดไม่ได้ “ทำไมถึงไม่ได้ครับ”

กู่เซียว “สถานการณ์ของตลาดอุตสาหกรรมกำลังก่อสร้างกำลังซบเซาจริงๆ นอกจากแผนกออกแบบแล้ว แผนกอื่นๆ ก็มีการปลดพนักงานออกบ้างเหมือนกัน อู๋จิ้งไม่มีแผนที่จะรับคนเพิ่มในปีนี้นะ ฉันคงทำตามที่คุณขอไม่ได้”

การปฏิเสธของกู่เซียวอยู่นอกเหนือจากการคาดหมายของจางซืออี้มาก เขาก็เอ่ยอย่างไม่พอใจ “คุณเลี้ยงน้ำใจเกินไปหรือเปล่าครับ แล้วที่คุณรับเถาเฟยจะอธิบายยังไงล่ะ คุณใช้เส้นสายให้แค่คนสนิทของตัวเองแต่ไม่ยอมช่วยเพื่อนของผมสักนิดเลย”

กู่เซียวเหลือบมองเขา “ถ้านายรับประกันได้ว่าเพื่อนของนายมีความสามารถมากกว่าเถาเฟย ฉันจะรับเธอตอนนี้เลย”

จางซืออี้ถูกตอกหน้าหงายจนพูดอะไรไม่ออก เรื่องนั้นเป็นไปไม่ได้อยู่แล้ว พื้นฐานของเถาเฟยแน่นมาก แถมยังจบปริญญาโทจากมหาวิทยาลัย A ซูหยวนจะไปเทียบกับอีกฝ่ายได้ยังไง แต่ท่าทางเด็ดขาดของกู่เซียวก็ทำให้จางซืออี้โกรธจนหน้าแดงไปแล้ว

เมื่อรถไฟมาถึงสถานีที่พวกเขาต้องลง จางซืออี้ก็เอ่ยขึ้น “ผมไม่อยากกินสเต็กแล้ว กลับบ้านเถอะ!”

กู่เซียว “...”

จางซืออี้ไม่ได้เป็นคนเรื่องมาก แต่เขาหงุดหงิดจนไม่อยากอาหารแล้วจริงๆ

แม้จะรู้ว่ากู่เซียวเป็นคนยุติธรรม แต่ยังไงพวกเขาก็เป็นแฟนกันนะ กู่เซียวจะเห็นแก่หน้าเขาแล้วให้ออกาสซุหยวนสักครั้งไม่ได้หรือไง แถมความสามารถของซุหยวนก็ไม่ได้แยเลย เขาไม่ได้แนะนำคนไร้ประโยชน์ให้บริษัทสักหน่อย ทำไมกู่เซียวต้องใจจัดใจดำขนาดนี้ด้วย!?

...อ้ากกก! โม่โม่ชะมัด! (++m++)

จางซืออี้เปลี่ยนอารมณ์นับพลันจนกู่เซียวตั้งตัวไม่ทัน แต่ตอนนี้พวกเขาอยู่บนรถไฟใต้ดินที่รอบๆ ตัวเต็มไปด้วยผู้คน กู่เซียวไม่สามารถโต้เถียงอะไรได้ จึงต้องปล่อยเขาไปก่อน

ความเจียนนี้ทำให้บรรยากาศระอึกระอ่วนอย่างถึงที่สุด ทั้งสองคนเปลี่ยนขบวนรถไฟเพื่อกลับบ้านและไม่พูดคุยกันอีกเลยหลังจากนั้น

ตอนออกมาจากสถานี จางซืออี้เดินหน้านิวคิ้วขมวดอยู่ข้างหน้า ส่วนกู่เซียวเดินตามหลังมาด้วยใบหน้านิ่งสงบและคิ้วที่ขมวดแน่น พยายามอดทนกับอารมณ์เอาแต่ใจของจางซืออี้เจียบๆ

หลังจากเข้าบ้านจางซืออี้ก็เตะรองเท้าไปซ้ายทางขวาทางแล้วทิ้งตัวลงบนโซฟาแรงๆ รวากับต้องการประกาศให้โลกรู้ว่าตนกำลังไม่พอใจ

กู่เซียวก็บรองเท้าของจางซืออี้มาวางไว้ดีๆ โดยไม่พูดอะไรเช่นกัน แล้วยืนนิ่งอยู่ที่โถงทางเดินสักพัก

เขาคุ่นคิดมาตลอดทาง อัดอั้นมาตลอดทาง และกำลังไตร่ตรองว่าตัวเองพูดผิดตรงไหนกันแน่...เห็นจางซืออี้ยังคงไม่สนใจโยติเขา กู่เซียวก็รู้สึกเหมือนมีกรงเล็บมากมายกำลังขวนหัวใจตัวเองอยู่

สุดท้ายเขาก็ถอนหายใจแล้วยอมถอยให้ “จั้นนายก็ให้เพื่อนนายมาเถอะ”

แต่คิดไม่ถึงว่าหลังจากที่เขาพูดจบจางซืออี้จะปฏิเสธเสียงแข็งอย่างเกรี้ยวกราด “ไม่ต้อง!”

กู่เซียวถาม “ฉันไม่ให้เธอมานายก็โกรธ พอตอนนี้ฉันให้เธอมา นายก็บอกว่าไม่ต้อง สรุปแล้วนายต้องการให้ฉันทำยังไงกันแน่!”

จางซืออี้ลุกพรวดขึ้นมา “ผมไม่อยากให้คุณตบหัวแล้วลูบหลัง!”

กู่เซียวหน้าซีดด้วยความโกรธ ตอนแรกเขาคิดว่าตัวเองเข้าใจอารมณ์ของอีกฝ่ายทั้งหมดแล้ว แต่กลับพบว่าจริงๆ แล้วเขายังไม่ผ่านสักด่านเลยด้วยซ้ำ เหมือนเขาเผลอลงดันเจี้ยนอื่นโดยไม่ตั้งใจแล้วต้องเผชิญหน้ากับบอสที่ไม่เคยต่อสู้ด้วยมาก่อน...

ถ้าต้องเผชิญหน้ากับจางซืออี้ต่อ เขากลัวว่าตัวเองจะทำอะไรไร้เหตุผล

ออกไป

“โอเค แล้วแต่นายเลย” เอ่ยจบก็เขยวก็หันหลังแล้วเดินขึ้นไปข้างบนด้วยใบหน้าเย็นชา

ประโยคนี้เป็นการประกาศว่าสงครามเย็นได้เริ่มต้นขึ้นแล้ว จางซืออี้จ้องแผ่นหลังก็เขยวสั๊กพักแล้วหันหน้ากลับมาแรงๆ - หี เป็นผู้อำนวยการแล้วไง พอได้ใบอนุญาตผมจะเปิดบริษัทเอง อยากร้างใครก็จะร้างให้หมดเลย!

แสงในยามโพล้เพลย์อย่างกรายมาถึง ห้องทั้งห้องก็ค่อยๆ มีดลงสุดสัปดาห์นี้ก็เหยาไปหาเพื่อนสนิทที่ห้องและจะค้างที่นั่นเลย ตั้งใจให้พี่ๆ ได้ใช้ชีวิตในโลกส่วนตัวโดยเฉพาะ

แต่ที่น่าตลกก็คือ นอกจากพี่ชายทั้งสองคนของเธอจะไม่ได้สวีทหวานกันแล้ว พวกเขายังทำสงครามเย็นกันด้วย

จางซืออี้นั่งกอดเข่าอยู่มุมหนึ่งของโซฟา ความน้อยใจเอ่อล้นไปทั่วร่าง เขากำลังคิดหนักว่าจะบอกซูหยวนยังไงดี แม้เขาจะไม่ได้รับปากกับเธอ แต่เดิมทีที่คิดว่าจะสามารถช่วงชิงโอกาสมาให้เพื่อนได้อย่างง่ายดายดากลับกลายเป็นต้องปะทะกับกำแพงเข้าเต็มๆ จึงทำให้จางซืออี้รู้สึกเสียหน้ามากเถาฝ่ายพูดถูก ท่าทีในช่วงโปรโมชันกับหลังช่วงโปรโมชันแตกต่างกันจริงๆ ตอนยังอยู่ในช่วงโปรโมชันยังมี ‘สิทธิพิเศษของแฟน’ แต่ตอนนี้นอกจากการบีบคั้นบนเตียงก็คือการบีบคั้นในการทำงาน เมื่อก่อนเวลาเขาโมโห ก็เขยวก็จะจูบเขา กอดเขา เล้าโลมเขา ตอนนี้พอขึ้นเตียงกันแล้วก็เริ่มขี้เก๊ก...แถมยังทำสงครามเย็นกันอีก ไอ้คนเลย! ลูกหมา!

จางซืออี้นั่งอยู่อย่างนั้นเป็นเวลานาน รู้สึกทั้งหนาวทั้งหิว ห้องเริ่มร้องโครกครากแล้ว

เขาเริ่มเสียใจขึ้นมา เขาต้องทะเลาะกับก็เขยวเพราะเพื่อนที่ไม่ได้เจอหน้ากันเกือบหนึ่งปี มันคึดแล้วเหอ

ถ้าเขาไม่พูดเรื่องซูหยวนขึ้นมา ป่านนี้พวกเขาคงได้นั่งกินสเต็กที่ร้านสเต็กแล้วไซ้ไหมนะ

...ทั้งๆ ที่วันนี้เกือบจะเป็นวันเสาร์ที่สมบูรณ์แบบแล้ว

จางซืออี้ครุ่นคิดอีกครั้ง ถ้าเมื่อกี้ตอนที่กู่เซียวถอยให้ เขายอมก้าวลงจากบันได เหตุการณ์แบบนี้ก็คงไม่เกิดขึ้น

แต่ที่เขาโกรธไม่ใช่เพราะต้องการให้กู่เซียวยอมประนีประนอมแบบนี้สักหน่อย ถ้าเขาต้องการให้กู่เซียวตอบสนองความต้องการส่วนตัวด้วยการงอนอีกฝ่าย แล้วเขาจะกลายเป็นคนยังไง ต่อให้กู่เซียวตอบตกลง แต่มันก็ไม่ใช่เพราะว่าอยากช่วยเหลือเพื่อนของเขาจากใจจริง แต่แค่เพราะไม่อยากให้เขาโกรธ เงื่อนไขพื้นฐานข้อนี้ทำให้จางซืออี้รู้สึกแย่มาก ดังนั้นเขาจึงตอบว่า “ไม่ต้อง” ออกไปแบบนั้น

ที่เขาโกรธก็คือนิสัยแข็งทื่อไม่รู้จักยืดหยุ่นของกู่เซียวและท่าทีไม่เห็นอกเห็นใจคนอื่นสักนิด แต่จุดจุดนี้ดันเป็นความขัดแย้งที่พวกเขาไม่สามารถปรับเข้าหากันได้ ถึงยังไงคนที่เขาชอบก็มีนิสัยน่ารำคาญพวกนี้อยู่ดี!

เพราะอารมณ์ด้านลบซ้อนทับกัน ทำให้ตอนนี้ความหึงหวงที่จางซืออี้เห็นพวกสาว ๆ เข้ามารุมล้อมกู่เซียวในตอนแรกดีขึ้นมาอีกครั้ง เขายิ้มหยันตัวเอง จนปานนี้กู่เซียวยังไม่ลงมาข้างล่างสักที บางทีคงกำลังรอให้สาว ๆ ที่เพิ่งรู้จักกันวันนี้โทร. มาปลอบใจอยู่ก็ได้

ตอนนั้นเองโทรศัพท์ที่ในกระเป๋าแก๊งจางซืออี้ก็สั่นขึ้น เขาคิดว่าเป็นกู่เซียวที่ส่งข้อความมาหา จึงรีบหยิบออกมาดูแทบไม่ทัน

อะไรกัน ที่แท้ก็เป็นข้อความจากเบอร์แปลกเองเหรอ...

แต่พอเปิดอ่านข้อความจางซืออี้ก็ชะงักไปทันที

[สวัสดิ์คะ ฉันเป็นผู้หญิงที่เข้าไปถามเบอร์คุณคนแรกหลังจากจบการบรรยาย ฉันชื่อเซี่ยซีเหล่ย ตอนนี้อย่างนอกแบบสถาปัตยกรรมในบริษัท XXX งานอดิเรกที่ฉันสนใจคือ...]

การแนะนำตัวยาวเหยียดหลังจากนั้นทำเอาจางซืออี้มีนงง นี่มันอะไรกัน

เขาตกตะลึงไปสักพักก่อนจะนึกขึ้นมาได้ หรือว่าเบอร์ที่กู่เซียวเขียนให้สาว ๆ ที่เข้ามาทำความรู้จักพวกนั้น...จะเป็นเบอร์เขา?

เมื่อเลื่อนลงไปดูเรื่อย ๆ จึงพบว่าในกล่องข้อความไม่ได้มีเพียง

ข้อความเดียวเท่านั้น-

[สวัสดิ์คะหนุ่มหล่อ เจอคุณที่งานบรรยายวันนี้ ถึงจะฟังพบแต่รู้สึกเหมือนรู้จักกันมานานแล้ว ขอเป็นเพื่อนคุณได้ไหมคะ]

[ได้ยีนว่าคุณเป็นผู้อำนวยความสะดวกแบบของบริษัทผู้จ้าง ฉันสามารถไปสมัครงานที่บริษัทคุณได้ไหมคะ]

สองข้อความนี้ส่งมาเมื่อครึ่งชั่วโมงก่อน ตอนนั้นเขายังอยู่ระหว่างทางก็เลยอาจจะไม่ได้ยีน

จางซืออี้ไม่รู้จะหัวเราะหรือร้องไห้ดี ความทึ่งหวงในตอนแรกเจือจางลงไปไม่น้อยเพราะข้อความเหล่านี้

...ผู้ชายคนนี้ ร้ายจริงๆ

จางซืออี้กะพริบตาถี่ๆ เพื่อไล่ความร้อนผ่าวบริเวณกระบอกตา ในที่สุดท่าทีของเขาก็อ่อนลง เฮ้อ ต้องมีคนหนึ่งที่ยอมแพ้ก่อนสินะ...

เขาลุกขึ้นจากโซฟา รวบรวมความกล้าแล้วเดินขึ้นไปชั้นบนในบ้านไม่ได้เปิดไฟ เขากำลังเดินคลำทางในความมืดจนมาถึงครึ่งทางของบันได พอใกล้จะถึงชานพักที่ต้องเลี้ยว ทันทีที่เงยหน้าขึ้นมา เขาก็เห็นเงาสีดำของคนหนึ่งอยู่บนนั้น

จางซืออี้ตกใจจนแทบกระโดด พอเพ่งดูดี ๆ ถึงเห็นว่าเป็นกู่เซียว กู่เซียวนั่งบนขั้นสูงสุดของบันได ก้มหน้าลงมองมาที่เขาอย่างเศร้าๆ “คะ...คุณมานั่งอยู่ตรงนี้ทำไมครับ...” จางซืออี้ถามอย่างรู้สึกผิด

กู่เซียวไม่พูดอะไร สายตายังคงมองไปหน้าจางซืออี้ ก่อนจะลุกขึ้นเดินลงไปช้า ๆ ทีละก้าว จนมาหยุดอยู่ตรงหน้าอีกฝ่าย แล้วยื่นมือไปจับแขนลองเชิง เมื่อเห็นว่าจางซืออี้ไม่ได้หลบทั้งยังไม่ได้โมโห จึงโล่งใจและดึงตัวเข้ามากอด

จางซืออี้ “...”

มือข้างหนึ่งของกู่เซียวโอบเอวเขา ส่วนอีกข้างออกแรงกดท้ายทอยแล้วกระชับแนบใบหูด้วยน้ำเสียงที่เจ็บปวด “นายอยากให้ฉันทำยังไงกันแน่...”

แต่ประโยคสั้นๆ แต่น้ำเสียงกลับเจ็บปวดเดียวและไร้ซึ่งหนทาง

อย่างชัดเจน ทำให้จางซืออี้ที่ไต้ยืนรู้สึกไม่สบายใจขึ้นมาทันที

“ผม...” จางซืออี้ไม่รู้ว่าจะพูดอะไร ทั้งๆ ที่ก่อนหน้านี้เขาไม่โหมาก แต่ตอนนี้กลับรู้สึกว่าตัวเองเป็นฝ่ายผิด เขารีบกอดกู่เซี่ยวกลับ ผังใบหน้าลงบนลาดไหล่ของอีกฝ่ายแล้วพูดเสียงอู้อี้ “ขอโทษครับ”

แต่ ‘ขอโทษ’ ของเขาไม่ได้ขอโทษสำหรับการที่เขาพูดถึงเรื่องซูหยวน แต่ขอโทษสำหรับการทะเลาะกันครั้งนี้

พอรู้ว่ากู่เซี่ยวไม่สบายใจและทรمانกับเรื่องนี้มากเช่นกัน ความน้อยใจทั้งหมดของจางซืออี้ก็หายไปทันที...

เมื่อได้สุดตมกลิ่นของคนรัก จางซืออี้ก็ไม่อยากคิดอะไรแล้วทั้งนั้น แต่เขากับกู่เซี่ยวดีกันก็พอแล้วไม่ใช่หรือ ทำไมต้องทะเลาะกัน ทำไมต้องไปยุ่งเรื่องของคนอื่น

“ดีกันเถอะ อย่าทะเลาะกันอีกเลย ฉันรู้สึกแย่มาก...” กู่เซี่ยวเอ่ยประโยคนั้นราวกับต้องการให้ยกโทษให้ แล้วจึงกอดจูบลงบนหน้าผากจางซืออี้ “อ้อ...” จางซืออี้เอ่ยเสียงหวานออกมาได้เพียงเท่านั้น ทั้งสองก็จูบกันทันที

พวกเขาตูดตมริมฝีปากกันและกันอย่างหิวกระหาย เพลิดเพลินไปกับความอบอุ่นที่หาได้ยากหลังการคืนดี...

หลังจากการจูบสิ้นสุดลง ทั้งสองก็ย้ายสถานที่จากบันไดไปยังห้องนอนอย่างรวดเร็ว จนกระทั่งกู่เซี่ยวกอดจางซืออี้ลงบนเตียงแล้วเข้าไปในตัวของอีกฝ่ายแรงๆ ราวกับต้องการเปลี่ยนความโกรธและน้อยใจทั้งหมดเมื่อก็ให้กลายเป็นความใคร่ต่อร่างกายคนรัก ไหลทะลักจนหมดจดถึงจะยอมปล่อยให้

หลังกิจกรรมจบลง จางซืออี้ก็นอนแผ่บนเตียง ปวดระบมไปทั้งตัว สมองชาวโพลน หางตาร้อนผ่าว หนึ่งศักระยังคงรู้สึกเสียวซ่าเพราะความสุขสมที่เพิ่งได้รับ

กู่เซี่ยวยังคงคร่อมอยู่บนร่างและแนบหน้าผากกับเขาอยู่อย่างนั้น ผ่านไปนานจางซืออี้ถึงพินคืนสติและประท้วงเสียงแหบถึงความโหดร้าย

เมื่อสักครู่ของกู่เซียว “คนเลว คุณทำผมเจ็บไปหมด...”

เช็ทซ์ที่เกิดจากการทะเลาะกัน ถ้าอ่อนโยนเหมือนละอองฝนลึถึงแปลก

“ใครใช้ให้นายทะเลาะกับฉันก่อนละ” กู่เซียวเคลื่อนไหวริมฝีปากลงไปคลอเคลียอ้อยอิ่งบริเวณซอกคอของจางซืออี้แล้วยังลงโทษด้วยการดูตจนเกิดรอย ดูตจนจางซืออี้ต้องเช็ดหน้าขึ้นแล้วครางเสียงยาวในลำคอ

จางซืออี้พึมพำ “ใครอยากทะเลาะกับคุณกัน...”

“นี่ไม่ใช่ทะเลาะ? ฉันแค่ปฏิเสธที่จะช่วยเหลือเพื่อนของนาย นายก็หัวร้อนและไม่ไปกินข้าว ฉันไม่เถียงกับนายก็ไม่เอา ไม่ยอมแพ้นายก็ไม่เอา ไม่สนใจนายก็ไม่เอา...นายพูดมาซิว่าจะให้ฉันทำยังไง” กู่เซียวงยหน้าขึ้นแล้วถอนหายใจอย่างจวนปัญญา จากนั้นก็ใช้ฝ่ามือบีบคอจางซืออี้หลวมๆ แล้วกระซิบบ “เมื่อไหร่ฉันไม่โหดะมัด อยากจัดการนายให้ตายบนเตียงนี้ไปเลย”

จางซืออี้หดคอกด้วยความหวาดกลัว แต่ก็ถูกกู่เซียวจับลำคอเอาไว้อีกครั้งแล้วกระซากลมหายใจไป จูบนี้รุนแรงมากจนเขารู้สึกเหมือนกู่เซียวได้ควบคุมชีวิตเขาเอาไว้จริงๆ...

ผู้ชายหยิ่งยโสแบบนี้กลับถูกเขาบีบให้ต้องนั่งหงอยอยู่ที่บันไดอย่างน่าสงสารถึงชั่วโมงครึ่ง และยังพูดกับเขาว่า “ดีกัน” ด้วยน้ำเสียงวิงวอน คงจะรู้สึกอึดอัดใจมาก ๆ เลยสินะ...ฮึ๊ก ~ ตอนนี้นักวิชาการระบายนามณ์ทั้งหมดผ่านการมีเช็ทซ์ไปแล้ว ในที่สุดก็ใจเย็นลงและพร้อมคุยกันดี ๆ ลักที่

จางซืออี้คว้ามือกู่เซียวมาจับบริเวณง่ามมือเบา ๆ จากนั้นก็เอ่ยเสียงเศร้า “ก็ทำที่ของคุณมันแย่มาก และไม่เห็นอกเห็นใจคนอื่นมาก ๆ เลยด้วย! ชูหยวนเป็นเพื่อนร่วมคณะที่ดีมาก ๆ ของผม เธอโตกว่าพวกเราสองปี มีความเป็นผู้ใหญ่มาก ๆ ตอนที่ไปอังกฤษแรก ๆ พวกเราเหมือนบ้านนอกเข้าเมือง ไม่รู้อะไรสักอย่าง เธอใจดีพาพวกเราไปลงทะเบียนที่สถานีตำรวจไปเปิดบัญชีธนาคาร ไปลงทะเบียนรายงานตัวกับมหาวิทยาลัย...ตอนเรียนก็เหมือนกัน จะดาวนโหลตลกเซอร์ประกอบการบรรยายยังไง แบบทดสอบหาอย่างไร อุปกรณ์สำหรับทำโมเดลซื้อได้ที่ไหน และอื่นๆ อีก ไม่ว่าจะเป็นเรื่องการใช้ชีวิตหรือการเรียน มีอะไรที่เราไม่รู้ก็แค่ไปถามเธอ ถ้าเป็น

เรื่องที่เราจะบอกทุกอย่างแบบไม่มีกั๊กแน่นอน เธอเป็นคนดีมากจริง ๆ ไม่ใช่แค่นิสัยดี แต่ยังมีผลการเรียนดีด้วย ดังนั้นพอเห็นว่าตอนนี้ชีวิตเธอไม่ราบรื่น ถ้ามีอะไรที่ผมช่วยได้ก็อยากช่วย ผมไม่มีทางแนะนำคนที่ตัวเองไม่รู้จักให้คุณมั่ว ๆ อยู่แล้ว ก็แค่คิดว่าบุคลิกของเธอดูเหมาะสมกับอู่จิ้ง และมีศักยภาพพอตัว ถึงได้เอยปากพูดกับคุณ อย่างน้อยตอนเรียนเธอก็โดดเด่นกว่าผมมาก ถ้าอู่จิ้งมีพนักงานที่มีความสามารถเพิ่มอีกหนึ่งคน ผมก็มีความสุขเหมือนกัน อีกอย่างนี้ก็ไม่ใช่ว่าเรื่องยากสำหรับคุณใช่ไหมล่ะ ถ้าคุณยังกังวลก็ลองสัมผัสภาพเธอดูก่อนก็ได้... ผมเชื่อว่าคุณต้องเข้าใจความคิดของผม ผมก็แค่อยากช่วยเพื่อนตัวเอง แต่คุณกลับสาदन้าเย็นมาทันทีโดยที่ไม่รออะไรเลย แล้วผมจะทนได้ยังไงล่ะครับ”

กู่เซียวฟังเงิบ ๆ จนจบ ระหว่างที่ฟังก็เหมือนไต่รตรองไปด้วย รอจางซื่ออ๋ิบันเสร็จถึงอธิบายเหตุผลที่ตัวเองปฏิเสธด้วยเสียงนุ่มนวล “ซื่ออ๋ิบัน สถานการณ์ของอู่จิ้งไม่ได้ดีอย่างที่นายเห็นขนาดนั้นหรอกนะ ปีที่ผ่านมาจนถึงปีนี้โครงการใหญ่ที่เราได้รับลดลงทุกปี และยังมีหลายโครงการที่ต้องหยุดชะงักกลางคันและค้างชำระในงวดสุดท้าย แต่ถ้ายังไม่ถึงขั้นทำอะไรไม่ได้จริง ๆ ผู้บริหารก็ไม่อยากบอกวิกฤตเหล่านี้ให้พนักงานรู้ เพราะอาจจะส่งผลต่อขวัญกำลังใจในการทำงานของทุกคน ที่ตอนนี้บริษัทยังสามารถซัพพอร์ตเงินเดือนและสวัสดิการต่าง ๆ ให้พนักงานได้เหมือนเดิม ข้อแรกก็เพราะบริษัทมีสถาบัน X ให้การสนับสนุนอยู่เบื้องหลัง และเราเน้นการสร้างผลงานที่มีคุณภาพไม่ใช่การเน้นปริมาณ ดังนั้นอุตสาหกรรมก่อสร้างที่อยู่ในช่วงขาลงจึงไม่กระทบต่อเรามากนัก นอกจากนี้ขนาดองค์กรของอู่จิ้งก็เล็ก พนักงานแผนกออกแบบมีทั้งหมดยี่สิบกว่าคนเท่านั้น ซึ่งเป็นจำนวนที่อึมตัวดีแล้ว จำนวนพนักงานที่คงที่สามารถรักษาความเป็นทีมอันหนึ่งอันเดียวกันไว้ได้ และตอนนี้แผนกออกแบบก็สมดุลที่น่าพอใจมากแล้ว เมื่อรับคนเข้ามา ต่อให้แค่คนเดียวก็อาจทำลายสมดุลนี้ลง โดยเฉพาะถ้าจ้างพนักงานความรู้ ๆ ปลา ๆ ที่มีประสบการณ์การทำงานแค่หนึ่งปี นายก็เห็นว่างานฉันยุ่งแค่นี้ ไม่มีเวลามาสอนงานคนที่เข้าใหม่ อยู่แล้ว นายคิดว่านายต้องใช้เวลานานแค่ไหนตั้งแต่เข้าบริษัท ฉันถึง

ปล่อยให้ทำโครงการคนเดียว รู้ไหมว่าฉันคาดหวังจากนายมากแค่ไหน พอตอนที่ฉันคิดว่านายน่าจะทำงานใหญ่คนเดียวได้แล้ว แต่ไม่นานมานี้ นายกลับทำความผิดพลาดระดับเด็กนักเรียนอย่างการ ‘คำนวณพื้นที่ผิด’ ฉันโกรธจนอยากจะหลอมนายแล้วสร้างขึ้นมาใหม่...” กู้เชียวบิบคางของ จางซืออี้ พอนึกถึงเรื่องนั้นขึ้นมาก็อยากเข้มนวดเพื่อให้เขาเก่งขึ้นกว่านี้

จางซืออี้เหมือนถูกบีบหัวใจ เขาเพิ่งเข้าใจตอนนั้นนี่เองว่าทำไมกู้เชียว ต้องโมโหขนาดนั้น แฮ่! แถมตอนนั้นเขายังพูดอะไรแย ๆ อย่าง “ไม่ต้องให้ผมทำ” ออกไปอีก

กู้เชียวเอ่ยต่อ “บริษัทอื่นฉันไม่รู้ แต่ที่อู่จี้งั๊วเราจับคนเข้ามา ก็เพื่อ บ่มเพาะความสามารถเฉพาะตัวของพนักงานแต่ละคน ไม่ใช่แค่รูปแบบ ที่ว่า ‘นายทำงานให้บริษัท บริษัทก็จ่ายเงินให้นาย’ เพราะฉะนั้นทุกครั้งที่ฉันรับคนเข้ามา ฉันจึงต้องพิจารณาอย่างรอบคอบ สำหรับเพื่อนของนาย ไม่ว่าจะนายจะคิดว่าตอนเรียนเธอมีความสามารถขนาดไหน แต่นั่นก็เป็น เรื่องที่ผ่านมาแล้ว แม้ว่าตอนนี้พวกนายจะเรียนจบได้แค่ปีครึ่ง แต่นาย อย่างมองข้ามระยะเวลาปีครึ่งนี้ สภาพแวดล้อมที่ต่างกันก็ส่งผลกระทบต่อ คนต่างกัน ไม่มีใครรู้ว่าความสามารถในตอนนี่ของเธออยู่ที่ระดับไหน เมื่อ เธอเข้ามาในบริษัท เข้ามาในสภาพแวดล้อมใหม่ เป็นเรื่องยากที่เธอจะมี บทบาทในทีมภายในระยะเวลาอันสั้นได้ ซึ่งนั่นเท่ากับว่าบริษัทจำเป็นต้อง หาตำแหน่งสักตำแหน่งให้เธอโดยเปล่าประโยชน์ จ่ายเงินเดือนให้เธอ ปลุกฝังเธอ ถ้าทุกอย่างไปได้ดีอย่างน้อยก็ต้องใช้เวลาครึ่งปี แต่ถ้าไม่ดี บางทีเธออาจจะไม่ได้เหมาะสมกับอู่จี้งั๊วอย่างที่นายคิด ถ้าถึงตอนนั้นจะทำ ยังไง นายจะรับผิดชอบต่อเธอและต่อบริษัทได้ไหม เรื่องแบบนี้มีแต่จะ เพิ่มความกดดันให้นายเท่านั้น”

หลังจากฟังคำอธิบายยาวเหยียดของกู้เชียว ความรู้สึกมากมาย ก็เกิดขึ้นในใจจางซืออี้ ที่แท้เรื่องที่เขาคิดว่ามัน ‘จัดการได้ง่าย’ แต่พอคิด จากมุมมองอีกฝ่ายกลับซับซ้อนขนาดนี้เลย! เขาหน้าแดงและซุกตัวเข้าไป ในอ้อมกอดกู้เชียวเพื่อแสดงให้เห็นว่าตัวเองรู้สึกผิด

กู้เชียวลูบศีรษะเขาอย่างจนปัญญาแล้วเอ่ยต่อ “นอกจากนี้บริษัท

ออกแบบหลายแห่งก็หลีกเลี่ยงที่จะรับคนที่มาจากมหาวิทยาลัยเดียวกันให้เข้ามาพร้อมกันอยู่แล้ว โดยเฉพาะคนที่ เป็นเพื่อนร่วมชั้นกัน เพราะภูมิหลัง และประสบการณ์ทางการศึกษาของทั้งสองคนคล้ายคลึงกันเกินไป แนวคิด ในการออกแบบมักซ้อนทับกันอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ทำให้บุคลากรมีความ สามารถซ้ำซ้อนกันได้ง่าย และการแข่งขันระหว่างเพื่อนร่วมชั้นก็มักรุนแรง กว่าความสัมพันธ์แบบอื่น ๆ เป็นไปได้สูงที่จะเกิดการแบ่งพรรคแบ่งพวก และขัดแย้งขัดขากันในทีม”

จางซืออี้โผล่หน้าขึ้นมาแก้ต่าง “ซูหยวนไม่ใช่คนแบบนั้น”

กู่เซียวใช้นิ้วแตะริมฝีปากเขาแล้วเอ่ยชัด “ไม่ว่าเธอจะใช้หรือไม่ใช้ ในฐานะผู้อำนวยการแผนกออกแบบของอู่จิ้ง สิ่งแรกที่ฉันต้องพิจารณาก็คือผลประโยชน์ของบริษัท ส่วนนายเป็นลำดับรองลงมา นายลืมเรื่องของลู่อื่นที่เกิดขึ้นระหว่างทริปญี่ปุ่นแล้วหรือ ขนาดฉันไม่ได้ทำอะไรให้นายเลยสักอย่าง ลู่อื่นก็ยังคิดเป็นเรื่องเป็นราวขนาดนั้น ถ้าฉันรับเพื่อนของนายเข้ามาในบริษัท นายคิดว่าเขาจะคิดยังไง ไม่ต้องพูดถึงเขาก็ได้ ฉันถามนายนี่แหละ ตอนเถาเฟยเข้ามาในบริษัท นายสงสัยไหมล่ะว่าฉันใช้เส้นสายให้เขาเข้ามา”

“ครับ” จางซืออี้สารภาพตามตรง แน่นอนว่าต้องสงสัยอยู่แล้ว ครั้งแรกที่ได้ยินเถาเฟยเรียกกู่เซียวอย่างสนิทสนมว่า ‘ศิษย์พี่’ เขารู้สึกอึดอัดมาก รวมไปถึงความรู้สึกไม่ยอมรับก็เด่นชัดมากเช่นกัน

กู่เซียว “ใช้ไหมล่ะ เพราะฉะนั้นฉันก็เลยถามนายไปว่าเธอมีศักยภาพที่จะทำให้ทุกคนปิดปากเหมือนเถาเฟยหรือเปล่า ถ้าไม่มี การที่ฉันจ้างคุณธรรมดาเข้ามาทั้งที่บริษัทก็มีพนักงานเพียงพอที่จะจัดการกับโครงการที่มีอยู่ในตอนนี้ ทุกคนต้องสงสัยในความยุติธรรมเกี่ยวกับเรื่องนี้อยู่แล้ว”

“ขอโทษครับ...” ยิงฟังจางซืออี้ยิ่งรู้สึกผิด อับอายในความโง่เขลา และเอาแต่ใจของตัวเองจนไม่รู้จะเอาหน้าไปไว้ที่ไหน เขากอดและดูใบหน้าตัวเองกับอ้อมแขนกู่เซียวอย่างอดอ้อน “ผมรู้ว่าคุณมีหลักการของคุณ ผมก็ไม่อยากทำให้คุณลำบากใจเหมือนกัน เป็นผมที่เอาแต่ใจตัวเองเกินไปครับ”

ทั้งๆ ที่ตอนทะเลาะกันยังเป็นเหมือนสิงโตทางกรงเล็บพร้อมแยกเขี้ยว แต่พอถูกลูบขนเข้าหน่อยก็กลายเป็นลูกแมวบอบบางไร้อันตราย - เมื่อเห็นความแตกต่างสุดขั้วก่อนและหลังของคนรัก กู้เซียวก็ไม่ว่าจะหัวเราะหรือร้องไห้ดี

แต่เรื่องนี้เขาเองก็ผิดเหมือนกัน ถ้าไม่ใช่เพราะคำพูดเมื่อกี้ของจางซืออี้ กู้เซียวก็คงไม่มีทางรู้ว่าท่าทีของตัวเองในสายตาคณกรนั้น 'แย' และ 'ไม่เห็นใจคนอื่น' ขนาดไหน

เขากระซิบ 'บอสตันเจี้ยน' ที่กลายเป็นตัวน่ารักเข้ามาแนบอก "แล้วเรื่องเพื่อนของนายจะเอาอย่างไร ยังจะให้เธอมาอยู่จิ้งจอกไหม"

"ไม่ต้องแล้วจริงๆ ครับ" กู้เซียวอธิบายเหตุผลที่ต้องปฏิเสธชัดเจนขนาดนี้แล้ว จางซืออี้จะยังเอาแต่ใจอีกได้อย่างไร

ความจริงเขาคิดได้ตั้งแต่ตอนอยู่ข้างล่างแล้ว การที่เขาโกรธกู้เซียวเพราะเรื่องคนอื่นแบบนี้ จริงๆ แล้วมันค่อนข้างเงิ่นแง่มาก... ถึงซูหยวนจะดีแค่ไหน แต่นั่นสำคัญกว่ากู้เซียวด้วยเหรอ ถ้าเขากับกู้เซียวต้องมีปัญหากันเพราะเรื่องนี้ขึ้นมาจริงๆ นั่นแหละที่จะทำให้เขาเสียใจทีหลังสุดๆ!

จางซืออี้ "ผมไม่ได้ให้สัญญาอะไรกับเธอครับ ผมบอกแล้วว่าจะไปถามให้ว่าจิ้งจอกยังรับคนอยู่หรือเปล่า... เฮ้อ ผมคงต้องไปบอกเธอตรงๆ ว่าที่นี่ไม่รับคนแล้ว"

ได้ยินน้ำเสียงหม่นหมองของจางซืออี้ กู้เซียวก็ครุ่นคิดเงียบๆ ลักพักแล้วเอ่ยขึ้น "อันที่จริงถ้าจะช่วยก็ไม่ใช่ว่าช่วยไม่ได้ ยังไงฉันก็อยู่วงการนี้มานานและรู้จักบริษัทในสายงานเดียวกันไม่น้อย ถ้าเธออยากเปลี่ยนบริษัทนายก็บอกให้เธอเตรียมเรซูเม่และเพิ่มสะสมผลงานที่เป็นปัจจุบันแล้วเอามาให้ฉันช่วยดู เสร็จแล้วฉันจะแนะนำเธอให้กับบริษัทอื่นๆ ตามสมควร บางทีมันอาจจะช่วยเปลี่ยนสถานการณ์ตอนนี้ของเธอให้ดีขึ้นก็ได้"

จางซืออี้ดีใจสุดๆ "ทำไมคุณไม่รีบพูดให้เร็วกว่านี้ล่ะครับ!"

กู้เซียว "... " เมื่อก่อนนายเกรี้ยวกราดขนาดนั้น จะให้ฉันพูดอย่างไร

"งั้นเอาตามนี้เลยครับ! เดี่ยวตอนค่ำๆ ผมจะบอกเธอ ฮีๆ!"

จางซืออี้ยกขาและแขนกอดก่ายกู้เซียว พร้อมกับหอมแก้มทั้งสองข้างดัง

“พอดๆ” ด้วยความดีใจ จากนั้นก็พูดอวดดี “ถ้าคุณพูดแบบนี้ตั้งแต่แรก ทำสีหน้าดีๆ พูดจาเพราะๆ ผมก็ไม่โมโหแล้ว! คุณดูสิ ผมไม่ใช่คนไร้เหตุผลสักหน่อย ใช่มั้ยครับ”

ก๊วยเซียวหัวเราะอย่างจนปัญญา คงไม่ต้องบอกว่าเด็กแสบคนนี้เอาใจยากแค่ไหน อาศัยว่าเขาชอบ อาศัยว่าเขาไม่มีทางเลือกไม่สนใจ ไม่พอใจอะไรก็เลยโมโหสะบัดกันหนี...ดูเหมือนว่าทุกวันนี้เขาจะใจดีเกินไปจนทำให้จางซืออี้เสียนิสัยแล้วสินะ

ก๊วยเซียวเลิกคิ้ว “ถ้าเกิดเรื่องแบบนี้อีกฉันต้องพูดว่า ‘ที่รัก เรื่องนี้รับมือยากจริงๆ~’ งั้นเหอ” เขาเลียนแบบคำพูดในละครที่เวลาทาสเมียอ่อนหวานให้เมียรักยกโทษให้ แต่การเคลื่อนไหวของมือกลับไม่เป็นอย่างนั้น...มีแรงตบปากต่อกับเขาแล้ว ดูเหมือนว่า ‘แถบพลัง’ จะเพิ่มขึ้นแล้วสินะ

จางซืออี้ถูกก๊วยเซียวสะกดจิตจนร่างกายบิดเด้งไปมา แต่ถึงยังไงก็หนีไม่พ้นฝ่ามือของราชันปีศาจไปได้ เขาทนไม่ไหวจนต้องร้องอ่อนหวานเสียงยาว “พอแล้วครับๆ วันนี้ไม่เอาแล้ว...”

ก๊วยเซียวหัวเราะในลำคอ เจ้าสิ่งเล็กๆ นี้เวลาอยู่บนเตียงก็ซื่อสัตย์หน่อยสิ

แต่เรื่องนี้ก็ทำให้ก๊วยเซียวตระหนักได้อย่างหนึ่งว่าจางซืออี้เป็นคนที่ต้องพูดดี ๆ เพราะๆ ด้วยถึงจะยอมอ่อนน้อมให้ แต่ถ้าอารมณ์ปะทะอารมณ์ก็มีแต่จะเจ็บทั้งสองฝ่าย

ทั้งสองคนหยอกล้อกันต่อสักพัก ทันใดนั้นจางซืออี้ก็นึกถึงเรื่องข้อความเมื่อคืนขึ้นมาได้ จึงถามก๊วยเซียวเสียงขุ่น “นี่ ทำไมคุณต้องให้เบอร์ผมกับพวกผู้หญิงที่เข้ามาทำความรู้จักคุณด้วยล่ะครับ จะใช้ผมเป็นสายตัวนอให้หรือไง”

ก๊วยเซียวถาม “พวกเธอติดต่อมาแล้ว?”

ถ้าพูดตามเหตุผลแล้ว ตอนนั้นก๊วยเซียวไม่รู้ว่าจางซืออี้อยู่ตรงนั้นด้วยซ้ำ ถ้าเขาไม่เห็นเหตุการณ์ด้วยตัวเอง ก็ไม่มีทางรู้ว่าอีกฝ่ายถูกรุมจิบแถมก๊วยเซียวยังให้เบอร์เขาไปอีก หากสาว ๆ เหล่านั้นอยากติดต่อก๊วยเซียวคนแรกที่จะได้รับข้อความก็ต้องเป็นเขาอยู่แล้ว!

...ให้ตายเถอะ ที่กู้เซียวไม่บอกเรื่องตัวเองถูกรุมจีบให้เขารู้เพราะจงใจ ทำให้เขาหึงใช้ใหม่

จางซืออี้กัดฟันกรอดและเอ่ยด้วยความหวง “ใช่ครับ พวกเธอดูสนใจคุณมาก คุณจะทำยังไงต่อ”

กู่เซียวยกยิ้มที่มุมปาก “นายก็ตัดสินใจเองสิ”

“...” แมง! ตัวเองไปโปรยเสน่ห์จนผู้หญิงรุมจีบแต่ไม่รู้จักแก้ปัญหาเอง อยู่ๆก็มาโยนให้เขาเนียนะ!

จางซืออี้กำลังจะไว้วาย แต่ทันใดนั้นเสียงโครกๆ ในท้องเขาก็ดังขึ้น ทั้งสองชะงักไปพร้อมกัน...กู่เซียวหัวเราะพลางตบกันเขา “ลุกขึ้นเถอะ ไปกินข้าวกัน นายยังอยากกินสเต็กอยู่ไหม”

จางซืออี้ “ไม่ครับ ผมขี้เกียจออกไปแล้ว กินอะไรก็ได้”

“งั้นกินเกี้ยวนะ” กู่เซียวลุกขึ้น พอเห็นจางซืออี้กำลังหึงระแวงตัวเอง อยู่ก็โน้มตัวลงไปจูบอีกฝ่าย “สวมเสื้อผ้าแล้วตามลงมา”

“อ้อ” จางซืออี้เขี่ยอนตัวลงมาจากเตียงแล้วค่อยๆ สวมกางเกงนอน ตอนเดินลงบันไดขาทั้งสองข้างยังคงสั่นเล็กน้อย ทันใดนั้นเขาก็รู้สึกตัวตัวเองถูกเอาเปรียบ...ฮืม ไอ้คนป่าเถื่อนกู่เซียว คราวหน้าถ้าทะเลาะกันอีก เขาจะไม่ยอมแก้ไขปัญหาด้วยวิธีนี้เด็ดขาด! (=皿=)

หลังจากลงมาชั้นล่างจางซืออี้ก็นึกขึ้นมาได้ F*ck พอถูกแทรกด้วยเรื่องกิน ประเด็น ‘รุมจีบ’ ที่คุยกันเมื่อกู่เซียวจึงยังไม่ได้ตอบเขาเลย!

การทะเลาะกันทั้งเหน้อยใจและในขณะเดียวกันก็เหน้อยกายด้วย ตอนนี้ท้องจางซืออี้จึงร้องประท้วงไม่หยุด

รอกจนกู่เซียวตม้เกี้ยวเสร็จ เขาก็ยึดทุกอย่างเข้าปากอย่างมูมมาม กินหมดเกลี้ยงจนไม่เหลือแม้แต่ซุปลักหยด...เฮ้อ จะกินสเต็กไปทำไมกัน ขอแค่พวกเขาสองคนตักกิน กินแค่ซุปลสำหรับ่ายสักชามก็อร่อยแล้ว

หลังจากกินอิ่มจางซืออี้ก็ขี้เกียจจนไม่อยากขยับไปไหนทั้งนั้น กู่เซียวเห็นใจใน ‘ความเจ็บปวดจากการปรนนิบัติ’ ของจางซืออี้เมื่อครู่ จึงบอกให้รีบขึ้นไปพักผ่อนข้างบน

คำสั่งของกู่เซียวถูกใจจางซืออี้พอดี เขาลักขามและตะเกียบไป

ข้างหน้าอย่างไม่เกรงใจแล้วเดินคลำสะพานกลับไปนอนเป็นศพข้างบน
สอดตัวในผ้าห่มเรียบร้อย จางซื่ออี้ก็เรียบเรียงข้อความส่งไปให้
ซูหยวนเพื่อบอกข้อสรุปที่เขาคุยกับกู่เซียวให้เธอรู้ แน่นอนว่าเขาไม่ได้
เปิดเผยว่าตัวเองสนิทกับผู้อำนวยการอู่จิ้ง แต่หาข้ออ้างอย่างอื่นแทน
ซูหยวนคิดไม่ถึงว่าจางซื่ออี้จะใส่ใจกับเรื่องของเธอขนาดนี้ เธอรีบ
ตอบกลับในทันทีโดยชอบใจเขาอย่างซึ้งใจและบอกว่าจะเตรียมแฟ้มสะสม
ผลงานให้เร็วที่สุด

หลังจากจัดการเรื่องนี้เสร็จจางซื่ออี้ก็เหมือนได้ยกภูเขาออกจากอก
เห็นเพื่อน ๆ กำลังคุยในแซทกลุ่มกันไฟแลบ เขาจึงกดเข้าไปดูบ้าง

ทุกคนเริ่มคุยกันประมาณตอนห้าโมงเย็น ดูเหมือนว่าหลังจากที่
จางซื่ออี้กลับไปได้ไม่นานนักเพื่อน ๆ ก็แยกย้ายกัน ตอนนั้นเหรินเมิ่งเซวียน
กำลังถามทุกคนว่ามีความคิดเห็นอย่างไรเกี่ยวกับแฟนหนุ่มของเธอบ้าง

เจียงไห่ [โอเคเลยละ หล่อ รวย แถมยังมีมารยาทด้วย]

เถียนอวี่จิ้งเห็นด้วยเช่นกัน [ใช่ๆ ฉันรู้สึกว่าเขาเหมาะกับเมิ่งเซวียน
มาก ๆ เลยละ]

เหรินเมิ่งเซวียนมีความสุขที่ได้ยินแบบนี้จึงส่งสติ๊กเกอร์การ์ตูน
น่ารัก ๆ มาในกลุ่ม

จางซื่ออี้คิดในใจ มีแค่เขาคนเดียววงั้นเธอที่รู้สึกว่าเป็นแฟนของเหริน-
เมิ่งเซวียนเป็นคนขี้เหนียว แต่ค่ากาแฟสองร้อยกว่าหยวนยังให้เขาโอนเงิน
คืนให้

เจียงไห่ว่าต่อ [แต่ฉันรู้สึกว่าเป็นแฟนเธออีกกลับไปหน่อย ตอนที่เรากิน
ข้าวกัน เขาไม่พูดอะไรเกี่ยวกับตัวเองเลย]

ข้อนี้จางซื่ออี้เองก็คิดเหมือนกัน ตอนที่พวกเขาคุยกัน นายไปรูนั่น
เอาแต่นั่งฟังเงียบ ๆ อย่างเดียว ถ้าไม่ใช่เพราะหน้าตาหล่อเหลา เขาคงคิดว่า
อีกฝ่ายเป็นแค่อากาศด้วยซ้ำ

ถ้าพูดตามสัญชาตญาณ จางซื่ออี้แทบจะไม่รู้สึกถึงความสัมพันธ์
ระหว่างไปรูนั่นกับเหรินเมิ่งเซวียนเลย ไม่เหมือนเถียนอวี่จิ้งที่มีชีวิตชีวา
ประทับใจจางซื่ออี้ตั้งแต่ครั้งแรกที่เจียงไห่พาเธอมาแนะนำกับพวกเขา แต่

ไปรู่ยกกลับทำให้เขารู้สึกเหมือนอีกฝ่ายเป็น ‘กระเป่าสตาจอร์’ ของเทริน-
เม็งเซวียนเสียมากกว่า...ยิ่งไปกว่านั้น ‘กระเป่าสตาจอร์’ ใบนี้อย่างยิ่งจางซืออี้
ช่วยแบ่งเบาค่าใช้จ่ายด้วย บ้าเอ๊ย! (=.=)

เทรินเม็งเซวียนอธิบาย [เขาก็เป็นแบบนี้แหละ เวลาที่ฉันอยู่กับเขา
เขาก็แทบไม่พูดเรื่องงานเลย บอกว่าไม่ยากเอาเรื่องงานมาปะปนกับเรื่อง
ส่วนตัวนะ]

เจียงไท่ [แบบนี้ตัวเอง]

พอเทรินเม็งเซวียนอธิบายแบบนี้เจียงไท่ก็ไม่มื่ออะไรจะพูดแล้ว แต่
เหตุผลนี้ไม่สามารถทำให้จางซืออี้คล้อยตามได้

แม้ว่าจะไม่ยากพูดถึงเรื่องงานในเวลาส่วนตัว แต่ในการเข้าสังคม
และการแนะนำตัวเองสั้น ๆ ว่าทำงานด้านไหนก็เป็นเรื่องที่ต้องทำไม่ใช่หรือ
งั้นทว่าอีกฝ่ายกลับไม่พูดอะไรเกี่ยวกับเรื่องนี้เลย ข้อมูลเดียวที่ไปรู่ยกเปิดเผย
ก็คือ ‘เป็นแฟนของเทรินเม็งเซวียน’ ส่วนข้อมูลที่เหลือทั้งหมดก็เป็นเทริน-
เม็งเซวียนที่บอกให้พวกเขาารู้

ผู้ชายคนหนึ่งที่มีธุรกิจเป็นของตัวเอง แถมยังมีภูมิหลังน่าอิจฉา ตาม
เหตุผลแล้วนี่ถือว่าเป็น ‘หัวข้อสนทนา’ ที่ดีมาก ๆ แต่ไปรู่ยกก็ไม่ได้พูดถึง
จางซืออี้คิดได้เพียงสองเหตุผลเท่านั้น - ถ้าไม่ใช่เพราะไม่อยากให้พวกเขา
รู้จักตัวตนของตัวเอง ก็คงเป็นเพราะกำลังปฏิเสธการเข้าไปเป็นส่วนหนึ่ง
ในชีวิตเทรินเม็งเซวียน

ไม่ว่าจะเป็นข้อไหน ก็ไม่ใช่ทำที่ปกติที่คนเป็นแฟนกันควรมี

อย่างไรก็ตาม ‘ความสลับ’ ของไปรู่ยกก็ทำให้จางซืออี้นึกถึงกู่เซียว
ขึ้นมา เพราะกู่เซียวก็เป็นคนที่แบ่งเรื่องงานกับเรื่องส่วนตัวออกจากกัน
อย่างชัดเจน รวมทั้งเวลาอยู่ต่อหน้าคนอื่นเขาเองก็ดูสลับเช่นกัน

แต่มีข้อหนึ่งที่กู่เซียวกับไปรู่ยกต่างกันมาก นั่นก็คือท่าทีที่มีต่อคนรัก
ของตัวเอง - จางซืออี้อ่านหนังสือของกู่เซียวได้ ดูใหม่โล้นวีแซทของกู่เซียวได้
ถ้าอยากรู้เรื่องงาน เรื่องส่วนตัวหรือรายละเอียดต่างๆ ของอีกฝ่าย กู่เซียว
ก็จะเล่าทุกอย่างให้ฟังอย่างไม่ปิดบังแม้แต่น้อย ตั้งแต่คบกันมา กู่เซียว
ก็ไม่มีควมลับกับจางซืออี้ก็ต่อต่อไป

ดังนั้นเมื่อไต้ยีนเทรินเมิ่งเซวียนบอกวาท่อนำเธอไปรู่ยก็ไม่พูดเรื่องงานเช่นกัน จางซืออี้จึงเกิดความรู้สึกแปลก ๆ บางอย่างทีอธิบายไม่ได้

แม้ว่าจะอยากแสดงความคิดเห็นของตัวเองลงไปในกลุ่มแค่นั้น แต่เมื่อนึกถึงสิ่งที่กู้เซียวเคยกำชับไว้ก่อนหน้านี้จางซืออี้จึงหักห้ามใจเอาไว้ ยังไงซะเขาก็ไม่ใช่ผู้เชี่ยวชาญด้านความรัก และบางทีเขาอาจจะเข้าใจผิดไปเองก็ได้ แถมปกติพวกเขาทุกคนก็งานยุ่งกันขนาดนี้ ไม่รู้ว่าจะได้นัดรวมตัวกันอีกเมื่อไหร่ หลังจากวันนั้นเขาอาจจะไม่ได้ยุ่งเกี่ยวกับไปรู่ยอะไรนั้นอีกก็ได้

ส่วนเรื่องค่ากาแฟสองร้อยหยวน ถ้าเขาตัดสินใจว่าไปรู่ยเป็นคนชี้เหนียวและไปพูดเรื่องไม่ดีของอีกฝ่ายในกลุ่ม คงเป็นการกระทำที่ไม่ดีเท่าไรหรอก

หลังจากผ่านการต่อสู้ทางความคิดอย่างหนัก จางซืออี้ก็ยอมแพ้และทำเพียงส่งคำอวยพรไปในกลุ่มเท่านั้น

แต่ไม่คิดเลยว่าพอกดออกจากกลุ่มแชทแล้ว เขาจะเห็นจุดสีแดงบนแถบ 'ผู้ติดต่อ' ของวีแชท โดยปกติแล้วจุดสีแดงนี้จะเป็นการแจ้งเตือนว่ามีเพื่อนใหม่ปรากฏขึ้น พอกดเข้าไปดูจางซืออี้ก็ต้องตกใจเมื่อพบว่าคนที่ขอเพิ่มเขาเป็นเพื่อนคือ 'ไปรู่ย'!

จางซืออี้งมมาก ทำไมแฟนของเทรินเมิ่งเซวียนต้องขอเพิ่มเขาเป็นเพื่อน จากกรณีวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างไปรู่ยกับพวกเขาเป็นเหมือนคนแปลกหน้ากันไม่ใช่หรือไง

หลังจากลังเลอยู่ครู่หนึ่งจางซืออี้ก็กดยอมรับ ถึงยังไงก็ถือว่าเป็นคนที่เคยเจอหน้ากัน

รูปโปรไฟล์ของไปรู่ยเป็นภาพวาดศิลปะที่ค่อนข้างเป็นแนวนามธรรม คงจะเกี่ยวข้องกับอาชีพของอีกฝ่าย ดูมีเอกลักษณ์ แต่จางซืออี้ดูไม่เป็นและไม่สนใจในด้านนี้อยู่แล้ว ชื่อวีแชทของไปรู่ยคือ Vinci จางซืออี้สังเกตจากชื่อไอดีถึงรู้ว่าเป็นไปรู่ย

หลังผ่านการตรวจสอบแล้ว ไปรู่ยก็ส่งอิโมจิ [☹️] มาให้

จางซืออี้ส่งอิโมจิ [ยิ้ม] กลับไป และถามอย่างสงสัย [คุณรู้ไอดีวีแชทผมได้ยังไง]

ไปรู่ยตอบกลับ [เหอ ๆ นายเดาสี]

จางซืออี้หางตากะตุก อะไรคือ “นายเดาลี” เรื่องนี้พูดตรงๆ เลย ไม่ได้หรือไง ทำไมต้องให้เดาด้วย

แม้จิตสำนึกจะสั่งให้เขาห้ามคิดเชื่อมโยงว่าคนอื่นเป็นเกย์โดยเด็ดขาด แต่ น้ำเสียงจากตัวหนังสือ ของไปรู่ยทำให้จางซืออี้อดสงสัยไม่ได้จริงๆ... ผู้ชายแท้ๆ ที่ไหนจะหักผู้ชายแท้ๆ เหมือนกันด้วยประโยคแบบนี้ กำลังหยอกสาวๆ อยู่หรือไง! (= _ =)

จากการตอบกลับของไปรู่ย แน่นนอนว่าคงไม่ใช่คำตอบง่าย ๆ อย่าง “ถามเหรินเม็งเซวียนมา” ไซ้ใหม่

ทันใดนั้นจางซืออี้ก็นึกถึงเรื่องโอนเงินเมื่อตอนบ่ายขึ้นมา ตอนนั้น QR code ที่ไปรู่ยให้เขาสแกนเป็นการชำระเงินที่อยู่ในวีแชท หรือว่า ตอนนั้นจะเหลือข้อมูลอะไรของเขาไว้รีเปลา แต่เขาก็เคยโอนเงินให้เพื่อน ผ่านวิธีนี้เหมือนกัน เท่าที่จำได้เหมือนจะเห็นแค่รูปโปรไฟล์แล้วก็ชื่อของอีกฝ่ายเท่านั้น ด้วยข้อมูลแค่นี้ไม่สามารถค้นอะไรเจออยู่แล้ว ไม่มีทางเพิ่มเขาเป็นเพื่อนได้แน่ๆ

...F*ck แล้วเขาจะเดาจริงๆ ทำไม่เนีย บ้าไปแล้วหรือไง!

จางซืออี้พูดตรงๆ *[ถ้าคุณไม่ตอบผมจะไปถามเหรินเม็งเซวียน]*

การตอบกลับถัดมาจากของจางซืออี้เป็นข้อความการโอนเงินจากไปรู่ย - *[ค่ากาแฟตอนบ่าย ¥250.00 - การโอนเงินจากวีแชท]*

ไปรู่ยบอกเพิ่มเติม *[แพนฉันโกรธ ฉันทึ่เลยมาโอนเงินคืนให้นาย - ^o^]*

จางซืออี้ *[...]*

เฮ้อ น่าอายชะมัด ที่แท้ไปรู่ยก็ได้วีแชทเขามาจากเหรินเม็งเซวียนจริงๆ ด้วย...

จางซืออี้กลืนไม่เข้าคายไม่ออก *[ไม่เป็นไรครับ แค่ค่ากาแฟไม่กี่แก้ว ผมเลี้ยงไปแล้ว ไม่ต้องคืนหรอก]*

ถึงแม้จะรู้สึกว่าการ ‘ให้โอนเงิน’ เมื่อตอนบ่ายของไปรู่ยจะซีเหินยาวไปหน่อย แต่จางซืออี้ก็ไม่ได้คิดจะเอาคืนไปรู่ยเพราะเรื่องนี้อยู่แล้ว เขาหัวเราะ เหรินเม็งเซวียนนี่จริงๆ เลย เรื่องแค่นี้ก็ต้องโกรธด้วย ดูเหมือน

ว่าการมีแฟนจะทำให้หล่อนกลายเป็นเจ้าหญิงตัวน้อยไปแล้วสินะ

ขณะที่กำลังคิดว่าเมื่อได้รับ ‘คำสั่ง’ จากแฟนสาวแล้ว ไปรู่ยจะต้องพูดอะไรขึ้นคะยอและบังคับให้เขาคดรับเงินแน่นอน

แต่ไม่นึกเลยว่าเมื่อเห็นข้อความของจางซืออี้แล้วไปรู่ยจะตอบมาว่า
[ก็ได้]

จางซืออี้ซาบซึ้งใจยังไม่ถึงสองวินาทีก็ถูกตบหน้าแรงๆ อีกครั้ง...
เขี่ย แล้วความจริงใจล่ะ แสดงว่าคำพูดเมื่อก็เป็นแค่การหลอกให้แฟนสาว
ของคุณตายใจเฉยๆ นั่นหรือ

ไปรู่ยตอบกลับมาอีกครั้งอย่างรวดเร็ว [งั้นนายก็กดรับแล้วโอนกลับ
มาให้ฉัน ไม่งั้นฉันต้องรออีก 24 ชั่วโมงถึงจะได้เงินคืนจากระบบ]

ทางตาจางซืออี้กระตุก ไม่รู้จะสรรหาคำไหนมาด่าแล้ว นี่มันเรื่องบ้า
อะไรกัน แค่ 24 ชั่วโมงก็รอไม่ไหวเลยหรือไง

เขาคดรับเงินอย่างแข็งๆ แล้วจึงโอนเงินจำนวนสองร้อยห้าสิบบหยวนคืน
ไปรู่ยเหมือนเดิม แต่หลายนาทีต่อมาเขากลับไม่เห็นไปรู่ยคดรับเงินไปสักที
จางซืออี้มีลางสังหรณ์ไม่ดีบางอย่าง จึงอดเร่งอีกฝ่ายไม่ได้ [คุณกด
รับสิ]

ไปรู่ย [เหอๆ นายเอาเงินไปเถอะ ฉันไม่กดรับหรอก]

จางซืออี้ [...] F*ck! ที่แท้ประโยคที่ไปรู่ยส่งมาเมื่อก็ก็เป็นแผนงั้น
หรือ!? (# ° ∩ °)

จางซืออี้ [ทำไมคุณทำแบบนี้! (∨ ° □ °) ∨ (∨ ° □ °) ∨
(∨ ° □ °) ∨]

ไปรู่ย [= ∪ =]

ในเวลาเพียงไม่กี่นาทีอารมณ์ของจางซืออี้กลับแปรปรวนเหมือน
นั่งรถไฟเหาะ ทั้งๆ ที่เป็นเงินที่ได้รับ ‘คืน’ แต่เขากลับรู้สึกเหมือนตัวเอง
เจอกับปัญหาที่รับมือได้ยากอย่างไรอย่างนั้น ความรู้สึกถูกหลอกแบบนี้
ทำให้เขาไม่สบายใจจริงๆ

จางซืออี้ได้เถียงกับไปรู่ยอย่างบ้าคลั่งไปหลายประโยค แต่ไปรู่ย
ก็ไม่สะทกสะท้านแม้แต่น้อย

เขาหยุดหวัดไปหมด หลังจากครุ่นคิดอย่างหนัก ทันใดนั้นก็คิดอะไรดี ๆ ออก เขาเลียนแบบไปรุษย์ [โอเค ผมรับไว้ก็ได้ แต่ค่ากาแพทั้งหมดหกแก้วคือสองร้อยลิบห้าหยวน ไม่ใช่สองร้อยห้าลิบ สามลิบห้าหยวน ผมคงรับไว้ไม่ได้ คุณกดรับไปก่อนแล้วค่อยโอนให้ผมสองร้อยลิบห้าหยวนละกัน]

จางซืออู้คิดในใจ ทีๆ พอคุณดรับเงินสองร้อยห้าลิบหยวนไปแล้วไม่ว่าจะโอนอะไรมาอีกผมก็จะไม่กดรับทั้งนั้น! เงินที่เลี้ยงคนอื่นก็เหมือนน้ำที่สาดออกไปแล้ว ถ้ายังเอาคืนมาอีกจะให้เอาหน้าไปไว้ไหน

แต่ไปรุษย์กลับไม่ตกหลุมพรางของเขา [ไม่จำเป็น ฉันให้นายไปเลยถือว่าปัดเศษ = ๐๗]

จางซืออู้ [...] ในเมื่อปัดเศษทำไมคุณไม่ปัดให้เป็นสองร้อยหรือสามร้อยไปเลย จะมาปัดเป็นตัวเลขโง่ๆอย่างสองร้อยห้าลิบเพื่ออะไรกัน!
(' ') (' ')

การกระทำของไปรุษย์ทำให้จางซืออู้รู้สึกเหมือนตัวเองถูกบังคับให้เป็นหนี้อีกฝ่าย

ถึงแม้จะเป็นเงินที่เพิ่มขึ้นมาแค่สามลิบห้าหยวน แต่เงินที่เลี้ยงก็คือเงินที่เลี้ยง ส่วนที่เพิ่มขึ้นมาจากซืออู้รับไว้ไม่ได้จริงๆ

ในเมื่อเจรจากับไปรุษย์ไม่สำเร็จเขาจึงต้องหักไปหาเหรินเมิ่งเซวียน [เมิ่งเซวียน ทำไมเธอต้องบอกให้แฟนเธอโอนค่ากาแพมาคืนด้วย]

เหรินเมิ่งเซวียนส่งสติ๊กเกอร์การ์ตูนที่มีเครื่องหมายคำถามกลับมา [คืออะไรเธอ]

จางซืออู้ชะงักเล็กน้อยแล้วอธิบาย [แฟนเธอเพิ่มฉันเป็นเพื่อนในวีแชท เขาบอกว่าเธอโกรธก็เลยโอนเงินค่ากาแพที่ฉันจ่ายวันนี้อคืน]

เหรินเมิ่งเซวียน [อ้อ ถึงว่าทำไมเมื่อกี้เขาถึงมาขอไอทีวีแชทของนายที่แท็กซี่จะหักไปหานายเรื่องนี้เอง]

จางซืออู้รู้สึกแปลกๆ ดูจากปฏิกิริยาของเหรินเมิ่งเซวียนแล้ว ทำไมเธอถึงเหมือนไม่รู้เรื่องนี้เลย

ผ่านไปครึ่งนาทีเหรินเมิ่งเซวียนถึงตอบกลับ [ในเมื่อเขาคืนแล้วนายก็

รับไว้เถอะ ฉันบ่นเขาติดหน่อยหลังจากที่เราแยกย้ายกัน เขาคงสังเกตเห็นว่าฉันไม่พอใจนะ ^_~]

ความสงสัยเมื่อกี้ของจางซืออี้ถูกปิดเป่าออกไปด้วยคำอธิบายของเหรินเมิ่งเซวียน เขาริบบอก [เธอซึ้งใจเกินไปแล้ว นานๆ ที่พวกเราจะได้นัดเจอกัน ไม่จำเป็นต้องให้แฟนเธอเลี้ยงเลย กาแฟไม่กี่แก้วไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไร ตอนแรกฉันไม่ยอมรับเงินนี้เหมือนกัน แต่ถูกแฟนเธอหลอกล่อจนได้! TT_TT]

จางซืออี้บอกต่อโดยไม่รอให้เหรินเมิ่งเซวียนตอบ [ค่ากาแฟถ้าเขายืนยันที่จะคืนฉันจะไม่หาข้ออ้างมาปฏิเสธแล้วก็ได้ ชอบใจพวกเธอมาก แต่เขาโอนให้ฉันเกินสามสิบห้าหยวน เงินส่วนนี้ฉันรับไว้ไม่ได้จริงๆ ฉันโอนให้เขาเขาก็ไม่รับ งั้นฉันขอโอนให้เธอเลยละกัน รบกวนฝากเธอโอนให้เขาด้วย]

จางซืออี้พูดจบก็ส่งอั่งเปาสามสิบห้าหยวนไปให้เหรินเมิ่งเซวียนมองข้อความและอั่งเปาเหล่านั้นด้วยความรู้สึกสับสน เธอรู้สึกว่ามีบางอย่างแปลกๆ ตั้งแต่ตอนที่ไปรู้จางซืออี้แล้ว พอไปรู้ให้จางซืออี้โอนค่ากาแฟคืนก็ยิ่งผิดปกติกว่าเดิม ไหนจะตอนนี้อีก ถ้าจางซืออี้ไม่บอก เธอก็ไม่มีทางรู้เลยว่าไปรู้ต้องการคืนเงินให้จางซืออี้

ยิ่งไปกว่านั้นเหตุผลที่ไปรู้มาขอไอทีวิเศษของจางซืออี้จากเธอก็ไม่ใช่เพราะต้องการ 'คืนเงิน' แต่ไปรู้พูดว่า "ฉันเห็นเพื่อนคนนั้นของเธอเหมือนจะชอบเข้าร่วมฟังบรรยาย ในอนาคตถ้าฉันจัดนิทรรศการจะได้เชิญให้เขามาดูได้ฟรี"

ศิลปะและการออกแบบมีแนวทางสายเดียวกันอยู่แล้ว ไปรู้เป็นภัณฑารักษ์จึงมักจะจัดนิทรรศการศิลปะและการออกแบบทั้งงานใหญ่และงานเล็กบ่อยๆ เหวินเมิ่งเซวียนก็เคยไปมาแล้วหลายครั้ง แต่เพราะนิทรรศการศิลปะส่วนใหญ่มีความลึกซึ้งยากเกินกว่าคนทั่วไปจะเข้าใจ งานจึงค่อนข้างเจียบเหงา ด้วยเหตุนี้ไปรู้จึงมักให้ภัตรช่างานฟรีกับเพื่อนๆ ในแวดวงเดียวกันที่ชอบชมนิทรรศการ เป็นการหาคนมาติดตามเพื่อให้

งานดูศึกคักันเอง

เหรินเมิ่งเซวียนคิดว่าเพราะจุดประสงค์นี้ไปรู่ยก็เลยอยากเพิ่มจางซืออี่เป็นเพื่อนในวีเซท ทั้งสองคนเป็นผู้ชายเหมือนกัน เธอไม่ได้สงสัยอะไรก็เลยให้ไป แต่ไม่คิดเลยว่าไปรู่ยจะขอเพื่อไปคืนค่ากาแพแถมยัง ‘หลอกล่อจางซืออี่’ หลอกล่ออะไรกัน ไปรู่ยที่เธอรู้จักเป็นสุภาพบุรุษที่สุภาพเรียบร้อยมากมาตลอด แม้แต่พูดเล่นยังแทบไม่พูดเลยด้วยซ้ำ...

แม้ว่าเหรินเมิ่งเซวียนจะสงสัย แต่พอเห็นจางซืออี่บิยาเหตุผลของไปรู่ยให้ฟัง เธอก็รู้สึกอุ่นใจขึ้นมาบ้าง คิดว่าไปรู่ยคงท่วงความรู้สึกเธอจริงๆ ถึงได้ทำเรื่องเล็กๆน้อยๆนี้โดยไม่ให้เธอรู้ ถึงยังงั้นหลังจากนั้นเธอก็บ่นไปรู่ยจริงๆว่า “ค่ากาแพแค่สองร้อยหยวน ทำไมคุณต้องให้เพื่อนฉันจ่ายคืนด้วยละคะ”

จริงๆ เมื่อย้อนกลับไปคิดอย่างละเอียดแล้ว น้ำเสียงที่เธอพูดตอนนั้นเป็นแค่การพูดเล่น และไม่มีอารมณ์ ‘โกรธ’ แม้แต่น้อย ไม่มีทางเป็นสาเหตุให้ไปรู่ยทำเรื่องเหล่านี้ได้เลย

ว่ากันว่าเวลาผู้หญิงมีความรักไอคิวจะกลายเป็นศูนย์ เอรินเมิ่งเซวียนก็เช่นกัน - แม้ว่าพฤติกรรมต่าง ๆ ของไปรู่ยในวันนี้จะทำให้รู้สึกแปลก ๆ แต่เธอก็เลือกจับแค่ประเด็นที่ทำให้ตัวเองรู้สึกสบายใจที่สุดเท่านั้น จมอยู่กับภาพลวงตาที่ว่าแฟนหนุ่มรักใคร่ห่วงใย ไม่คิดระแวงอะไรทั้งสิ้น

เหรินเมิ่งเซวียนกดรับอั่งเปาที่จางซืออี่ส่งให้ [โอเค ฉันจะโอนให้เขา ปกติเขาเป็นคนซื่อตรงใจมาก ที่ให้นายโอนเงินให้เมื่อตอนบ้ายคงจะแค่แกล้งเล่นเฉยๆ เพราะฉะนั้นนายอย่าคิดมากล่ะ]

จางซืออี่รู้สึกโล่งใจ แต่ตอนที่กำลังจะออกจากวีเซทเขาก็กลับเห็นกล่องสนทนาของไปรู่ยมีข้อความใหม่แจ้งเตือนมา - [อีกฝ่ายรับเงินแล้ว]

จางซืออี่ [...] F*ck! คุณแหม่งหมาความว้ายงั้นอะ! (==≡=)

ไปรู่ย [ในเมื่อนายไม่ยอมรับขนาดนี้ ก็ช่างมันเถอะ]

จางซืออี่ [&%#@#...] เขาขอสบลค่าหายาบได้ไหม!!

แถมเขายังเพิ่งคุยกับเหรินเมิ่งเซวียนจบไปเมื่อกี้ จะให้เขาแบกหน้ากลับไปบอกเธอว่า “แฟนเธอได้รับเงินไปแล้ว” ได้ยังไงกัน ฟังแล้วต้องคิดว่า

เขาเห็นแก่เงินแค่สามสิบห้าหอยวนและอยากให้เธอโอนคืนมาให้ล่ะสิ!

ไปรุษ [เมื่อก็เมื่งเซวียนโอนมาให้ฉันสามสิบห้าหอยวน บอกว่านายคืนให้ฉัน = ๓๓]

จางซืออี้ตอบกลับอย่างอดไม่ได้ [ใช่ ในเมื่อคุณได้ไปสองร้อยห้าสิบหอยวนก็โอนสามสิบห้าหอยวนคืนมาให้ผมด้วย]

ไปรุษ [เงินแค่ไม่กี่หอยวนนายก็ไม่รับไปสักที แถมยังให้ฉันโอนไปโอนมาอีก ฉันขี้เกียจโอนให้นายแล้ว ว่างมีโอกาสฉันจะเลี้ยงข้าวนายละกัน]

จางซืออี้ [...] โอกาสบ้านย่าคุณสิ! ใครเขาอยากให้คุณเลี้ยงข้าวกัน! ขณะที่จางซืออี้กำลังโกรธจนคว้นออกหู กู๋เซียวก็เก็บกวาดด้านล่างและล้างหน้าแปรงฟันเรียบร้อยแล้วก็กลับเข้ามาในห้องพอดี

“ทำไมยังไม่นอน” เห็นจางซืออี้กำลังจ้องโทรศัพท์ด้วยท่าทางหัวเสีย กู๋เซียวก็ถามขึ้น “ดูอะไรอยู่”

จางซืออี้ร้องขึ้นอย่างหงุดหงิด “อ้ากกก F*ck! โมโหชะมัด!” ไม่ได้เงินสักหอยวนแถมยังเสียไปเปล่า ๆ อีกสามสิบห้าหอยวน! โมโหจนอยากฟันไฟ!

กู๋เซียวขมวดคิ้ว “เป็นอะไรไป”

จางซืออี้คว้าโทรศัพท์และลุกขึ้นนั่ง ถ่ายทอดเรื่องราวทั้งหมดให้ กู๋เซียวฟังพร้อมกับโบกมือโบกไม้ขยับไปมาระบายอารมณ์

กู๋เซียวปลดกระดุมเสื้อพลาจเอ๋อไปด้วย “นายหมายถึงแฟนของเพื่อนนายที่เจอกันเมื่อกลางวัน เขาเพิ่มนายเป็นเพื่อนในวีแชท?”

จางซืออี้ “ใช่ครับ เขานั้นแหละ สุภาพบุรุษร่ำรวยอะไรกัน ผมว่าเขาเป็นคนนิสัยประหลาดมากกว่า!”

กู๋เซียวหรีตาแล้วขึ้นมานบนเตียง จากนั้นก็ยื่นมือออกมา “พวกนายคุยอะไรกัน เอาโทรศัพท์นายมาให้ฉันดูหน่อย”

จางซืออี้ส่งโทรศัพท์ตัวเองให้อย่างเชื่อฟังพร้อมทั้งกดให้กู๋เซียวดู “นี่ครับวีแชทของคนที่คุณไปรุษ”

กู๋เซียวชะงักโดยสัญชาตญาณเมื่อเห็นรูปโปรไฟล์ของไปรุษ แทนที่จะดูแชท แต่กู๋เซียวกลับกดเข้าไปที่หน้าโปรไฟล์ของอีกฝ่ายและกดดูรูปโปรไฟล์เต็ม ๆ

จางซืออี้ถามอย่างแปลกใจ “คุณดูรูปโปรไฟล์เขาทำไมครับ”

คิ้วของกู่เซี่ยวหมวดแน่นขึ้น “นี่เป็นภาพวาด Portrait of George Dyer Talking ผลงานของฟรานซิส เบคอน ศิลปินชาวอังกฤษ”

จางซืออี้ “ภาพนี้มีอะไรพิเศษหรือเปล่าครับ”

กู่เซี่ยวอธิบาย “ฟรานซิส เบคอน เป็นพวกรักร่วมเพศ และจอร์จ ไตเออร์ ก็เป็นรักแท้ในชีวิตเขา”

จางซืออี้ “...คุณรู้อย่างไรครับ”

“ตอนเรียนมหาวิทยาลัย วิชาโทของฉันคือประวัติศาสตร์ศิลปะ ตะวันตก ก็เลยได้เห็นผลงานศิลปะมาบ้าง และยังพอรู้เกี่ยวกับประวัติคร่าว ๆ ของศิลปินบางคนด้วย” กู่เซี่ยวแตะเพื่อปิดรูป พอเห็นชื่อวิเสทของไปรี่ยก็เลิกคิ้วขึ้นข้างหนึ่ง “ชื่อวิเสทภาษาอังกฤษของเขาคือ Vinci?”

จางซืออี้ “มีอะไรอีกหรือ”

“Vinci คือนามสกุลภาษาอังกฤษของดา วินชี” กู่เซี่ยวเหลือบมองไปที่จางซืออี้ “มีข่าวลือว่าดา วินชีก็มีแนวโน้มที่จะเป็นรักร่วมเพศสูงมากเหมือนกัน”

“...” ใช้ภาพวาดเกย์เป็นรูปโปรไฟล์ ใช้ชื่อเดียวกับศิลปินระดับโลกที่มีแนวโน้มเป็นรักร่วมเพศ...

จางซืออี้เอ่ยอย่างหวาดกลัว “พระเจ้า หรือแฟนของเทรินเม็งเซวียน จะเป็นเกย์”

กู่เซี่ยวเอียงศีรษะเล็กน้อย “ดูแค่สองจุดนี้คงตัดสินไม่ได้ แต่เขาเรียนด้านศิลปะ ไม่มีทางที่เขาจะไม่รู้ว่าภาพวาดนี้มีเรื่องราวเบื้องหลังยังไง ใช้รูปโปรไฟล์แบบนี้แล้วยังใช้ชื่อภาษาอังกฤษว่า Vinci ถ้าคนที่มีความรู้เรื่องนี้มาเห็นคงจะเข้าใจผิดได้ง่ายๆ”

จางซืออี้ “...” มิน่าล่ะเขาถึงรู้สึกว่ามีบางอย่างแปลกๆ ที่แท้เขาก็ไม่ได้เข้าใจผิดไปเองสินะ

พุดจบกู่เซี่ยวถึงกลับไปอ่านแซทของพวกเขา แต่ยังไม่อ่านสีหน้ากู่เซี่ยวก็ยิ่งเครียด อ่านเสร็จก็มองมาที่จางซืออี้ด้วยสายตาเชือดเฉือน “เห็นๆ อยู่ว่าเขากำลังจับนาย นายดูไม่ออกหรือไง”

“ว่าไงนะครับ” จางซืออี่เอ๋ยพร้อมใบหน้า ‘(๐๐๐)’

กู่เซียวเลื่อนแซทขึ้นไปแล้ววิเคราะห์ให้เขาฟังที่ละข้อความ “เขาคินเงินให้นาย ถ้านายไม่ยอมรับจริงๆก็แค่พูดไปว่าเกรงใจ แล้วไม่ต้องสนใจเขาก็ก็จบแล้วไม่ใช่หรือไง”

จางซืออี่ริบพูด “ผมก็พูดไปแล้วไง! แต่เขาเร่งให้ผมโอนเงินคืนไปเร็วๆ!”

กู่เซียวจ้องเขาตาเขม็ง “นี่นายโง่หรือเปล่า เห็นอยู่ชัดๆว่ามันเป็นแผนที่จะล่อนายให้ติดกับ เพื่อนนายบอกเองไม่ใช่หรือว่าเขารวยมาก นายคิดว่าคนที่รวยจริงๆ จะมาอวดกับนายเพราะรอเงิน 24 ชั่วโมงไม่ไหวหรือ ในเมื่อนายไม่กดรับ ไม่ซ้าก็เร็วระบบก็จะคืนเงินให้เขาอยู่ดี เขาจะเอาเงินสองร้อยห้าสิบล้านนี้ไปเติมเงินโทรศัพท์หรือเติมเหรียญในเกมหรือไง”

จางซืออี่ “...”

กู่เซียวเลื่อนแซทลงมาแล้วเอ่ยต่อ “อีกอย่าง ในเมื่อนายโอนกลับไปแล้วแต่เขาไม่รับ นายก็แค่ตอบไปว่า ขอขอบคุณแล้วรับไว้ก็พอแล้วนี่”

จางซืออี่เอ๋ยแทรกด้วยสีหน้าบูดบึ้ง “ผมไม่ชอบเป็นหนี้ใคร!”

กู่เซียวเน้นเสียงหนัก “สามสิบล้านห้าหมื่น เงินแค่นี้สำหรับคนรวยแล้วซื้อข้าวเข้าไม่ได้ด้วยซ้ำ เขาจะเอาเงินสามสิบล้านห้าหมื่นของนายไปซื้อปาห้องโก่หรือซาลาเปาหรือไง คุณกันไปมาแบบนี้ ไม่ต้องสงสัยเลยว่าเขากำลังเรียกร้องความสนใจจากนาย แต่นายก็ยังโง่ไปติดกับटकเขา!”

จางซืออี่รู้สึกเหมือนถูกปรักปรำ เขาจะไปเดาแผนการที่วกไปวนมาขนาดนั้นได้ยังไงกัน ว่าผมโง่ คุณนั่นแหละที่เป็นผู้ชายเจ้าแผนการ!

อีกอย่างถ้าไปรู้เป็นเกย์ทำไมถึงมาจิบเขาล่ะ เขามีความสามารถในการดึงดูดเกย์ชั้นหรือหรือการแสดงออกของเขาเวลาอยู่ต่อหน้าคนนอกจะดูเหมือนคนประเภทเดียวกับอีกฝ่าย? TAT

กู่เซียวมองจางซืออี่เหมือนมองคนปัญญาอ่อน แผนนี้ของไปรู้เขาคุ้นเคยมากกว่าใคร เพราะเรื่อง ‘แคคตัสต้นเล็ก’ ในตอนนั้น เขาก็ใช้แผนการนี้ค่อยๆ หลอกล่อจางซืออี่ให้ยอมรับปากเล่นไวโอลินให้เขาฟังด้วยตัวเอง

แต่พอตอนนี้เห็นผู้ชายคนอื่นใช้วิธีเดียวกันหลอกล่อจางซืออี้ แถมเด็กคนนี้ยังติดกับเหมือนเดิม กู๋เซียวก็เซ็งแทบบ้า จางซืออี้ยังขนาดนี้ได้ยังไงทันได้นั้นกู๋เซียวก็ถอนหายใจอีกครั้ง โชคดีที่เขาชิงประทับตราลงบนร่างกายเด็กบ๊องนี้ไว้แล้ว เขาดึงจางซืออี้มาไว้ใต้ปีกตัวเอง จากนั้นไปไม่มีใครสามารถหลอกจางซืออี้ไปจากเขาได้อีก

“ผมสาบานว่าไม่มีความคิดอยากคบค้ากับเขาแบบสนิทสนมเลยสักนิดที่ผมคืนเงินสามสิบห้าหยวนก็เพราะต้องการชดเชยกันที่ชดเชยกับเขา!” จางซืออี้ร้องไห้แบบไม่มีน้ำตาแล้วรีบแก้ต่างให้ตัวเอง “อีกอย่างเขาก็เป็นแฟนของเพื่อนผมนะครับ ทำไมเขาต้องมาจีบผมด้วย”

กู๋เซียวมองจางซืออี้อย่างเอือมระอา เจ้าเด็กโง่คนนี้ไม่รู้ตัวเลยจริงๆ ลินะว่าตัวเองมีเสน่ห์แค่ไหน

จางซืออี้ตะลึงพรึงเพริด “งั้นตอนนี้เราควรทำยังไงดีครับ หรือว่าๆ ผมจะบอกเรื่องนี้ให้เหรินเมิ่งเซวียนรู้ไปเลย?”

“ไม่ต้องรีบ” สายตากู๋เซียวมองไปยังข้อความสุดท้ายที่ไปรู่ยส่งให้จางซืออี้ เอ่ยด้วยสีหน้าอึมครึม “ถ้ายังไม่มั่นใจร้อยเปอร์เซ็นต์ก็อย่าเพิ่งบอก ถ้าบอกไปแล้วอาจจะส่งผลต่อความสัมพันธ์ของนายกับเพื่อน เราต้องพิสูจน์ให้ได้ก่อนว่าเขาเป็นเกย์หรือเปล่า ถ้าเป็นจริงๆ แต่ยังไม่ล้อเล่นกับความรู้สึกผู้หญิง ผู้ชายคนนี้ก็แค่แค่วะดี ๆ นี่เอง”

กู๋เซียวหรีตา - กล้าจีบคนของฉัน? ที กล้าดีนี่

จางซืออี้กำหมัดแน่นด้วยความคับแค้นใจ “ใช่ ใส่มาก!”

กู๋เซียวแกลงโทรศัพท์จางซืออี้ไปมา “เห็นหรือยังละ จุดประสงค์ของเขาไม่ใช่การคืนเงินตั้งแต่แรกอยู่แล้ว ก็แค่หาข้ออ้างต่าง ๆ นานาเพื่อต้องการใกล้ชิดกับนายเท่านั้น พอคุยกันสักพักจนเริ่มสนิทก็จะชวนนายออกไปกินข้าว”

จางซืออี้ “...”

เขาคงนึกสักพักก่อนจะถามกู๋เซียวอย่างเซ่อ ๆ “งั้นเราจะพิสูจน์ยังไงครับ”

ถ้าต้องการให้ไปรู่ยเปิดเผยจุดประสงค์ออกมา ก็ต้องคุยต่อไปงั้น

เธอ แต่ในเมื่อกู๋เซียวซี้ให้เห็นถึงเจตนาของไปร่วยแล้ว และเขาก็ยังไม่ทันได้ตั้งตัวด้วยซ้ำ! จะกล้าไปยุ่งเกี่ยวกับอีกฝ่ายอีกได้ยังไง!

แพขนตาของกู๋เซียวหลบลง ครุ่นคิดสักครู่แล้วพิมพ์ข้อความตอบกลับไปร่วย [สามสิบห้าหยวนนั้นคุณเอาไปเถอะ ส่วนเรื่องเลี้ยงข้าวคงไม่ต้องผมไม่มีเวลา]

จางซื่ออี้โน้มตัวเข้าไปดู เมื่อเห็นประโยคที่กู๋เซียวส่งไปก็รู้สึกพอใจอย่างบอกไม่ถูก

พอได้กู๋เซียวมารับช่วงในเหตุการณ์นี้ต่อ เขาก็พบว่าการคุยของ ‘ตัวเอง’ นั้นทรงพลังขึ้นมาในทันที ความตื่นเต้นเล็กๆ ที่จู่ๆ ก็เกิดขึ้นนี้มันคืออะไรกัน (๐v๐)

ส่งข้อความเสร็จกู๋เซียวก็ฮึดฮัดใส่โทรศัพท์แล้วพิมพ์เบาๆ เหมือนพูดกับตัวเอง “คิดจะใช้เงินแค่สามสิบห้าหยวนมาจ่ายค่าปรากฏตัวของนาย? ฝันอยู่หรือไง คนของฉันไซ้คนที่ใครจะนัดออกไปได้ง่ายๆ นั้นเธอ”

จางซื่ออี้หลุดยิ้มเมื่อต้องเผชิญหน้ากับความป็นเจ้าข้าวเจ้าของที่กู๋เซียวเปิดเผยออกมาโดยไม่ได้ตั้งใจ ในขณะที่เดียวกันก็รู้สึกว่เวลาที่กู๋เซียวจริงจังกับเรื่องเล็กๆ แบบนี้ก็ดูไร้เดียงสาและน่ารักเหมือนกัน

เขาโน้มตัวไปโอบรอบคอกู๋เซียวแล้วเขย่าเบาๆ “ไม่ต้องห่วงครับถึงเขาจะนัดจริง ๆ ผมก็ไม่ไปอยู่แล้ว”

กู๋เซียวหยิกแก้มเขาพลงเอ่ยยิ้มๆ “เด็กโง่ นายถูกหลอกง่ายขนาดนี้ จะไม่ให้ฉันห่วงได้ยังไง”

จางซื่ออี้ที่สถาปนาตัวเองว่าเป็นผู้ชายออกสามศอก แต่พอมายู่กับกู๋เซียวทำไมเขาถึงเหมือนคนปัญญาอ่อนซะได้ เขาถลิ่งตามองกู๋เซียวอย่างไม่พอใจ “คุณไม่ไว้ใจผมงั้นเธอ”

กู๋เซียวยิ้มโดยไม่พูดอะไร จางซื่ออี้โมโหจนผลักกู๋เซียวให้นอนลงไป แล้วขึ้นคร่อมบนตัวทันที เขานั่งทับบนตัวอีกฝ่ายพลงเลิกคิ้วถามซ้ำๆ “คุณไม่ไว้ใจผม? คุณไม่ไว้ใจผมได้ยังไง”

กู๋เซียวหัวเราะในลำคอเมื่อถูกนั่งทับ อดไม่ได้ที่จะกระแทกเอวขึ้นไปแรงๆ จางซื่ออี้ถูกกระแทกจนเกือบจะหล่นลงมา

“อ๊ะ” จางซืออี้ร้องออกมา แล้วรีบทรงตัวด้วยใบหน้าร้อนผ่าว
กู่เซียวรั้งเอวจางซืออี้ไว้เพื่อป้องกันไม่ให้หนี ตอบคำถามพลางมอง
ตอบกลับด้วยสายตาสีฟ้าซึ่ง “ฉันไวใจนาย แต่ฉันก็หึงเหมือนกัน เหมือนที่
นายหึงตอนเห็นผู้หญิงคนอื่นเข้ามาทักฉันนั่นแหละ...นายเป็นของฉัน ต่อให้
ถูกผู้ชายคนอื่นพูดหยอกเย้าแค้นเดียว ฉันก็ทนไม่ไหวแล้ว”

จางซืออี้ “...” (o///o)

ยิ่งไปกว่านั้น ไปรู้จะอะไรนั่นยังหยอกเย้าจางซืออี้มานานขนาดนี้ ตอน
กู่เซียวอ่านแซทพวกนั้น เขาเจ็บใจจนอยากกระชากตัวไปรู้ยออกมาจาก
โทรศัพท์แล้วซัดหมัดเข้าที่ใบหน้าอีกฝ่ายแรงๆซะ

แต่แน่นอนว่าเขาทำแบบนั้นไม่ได้

จริงๆ แล้ววิธีที่ดีที่สุดในการจัดการกับคนประเภทนี้คือการไม่สนใจ
และใช้ท่าทีเย็นชาเด็ดขาด ต่อให้เป็นคนที่อยากจีบแค่ไหนก็ต้องยอมถอย
ไปเอง

แต่เรื่องนี้เกี่ยวโยงไปถึงเพื่อนของจางซืออี้ด้วย กู่เซียวรู้ เจ้าเด็กบ๊อง
จิตใจดีคนนี้ไม่มีทางนั่งเฉยๆ โดยไม่สนใจอยู่แล้ว ในเมื่อเป็นแบบนี้ งั้นเขา
จะจัดการกับ ‘สุภาพบุรุษผู้สมบูรณ์แบบ’ ในตำนานแทนจางซืออี้เอง

กู่เซียวเปลี่ยนมาทักจางซืออี้แล้วกำชับ “ต่อไปไม่ว่าเขาจะส่งอะไร
มาให้ นายห้ามตอบเด็ดขาด ปล่อยให้มันเป็นหน้าที่ฉัน”

“พรีตด” จางซืออี้หลุดขำก่อนจะพูดติดตลก “คนที่เข้ามาจูบจับคุณ
คุณให้ผมเป็นคนจัดการ ส่วนคนที่มาจะ...” คงเป็นเรื่องกระอักกระอ่วน
ที่จะยอมรับว่าไปรู้ยคิดอะไรกับตัวเอง เขาเซงขี้กแล้วพูดตะกุกตะกัก “ส่วน
ของผมคุณก็จัดการแทน เราสองคนจะทำหน้าที่เป็นสายตวนให้กันจริงๆ
เหอครับ”

แต่จางซืออี้ไม่เข้าใจ ทำไมถึงมีแต่สาวๆ มาชอบคนที่ เป็นเกย์จริงๆ
อย่างกู่เซียว แต่คนที่มาชอบเขากลับเป็นผู้ชาย (= _ =)

กู่เซียวถามกลับยิ้มๆ “แล้วไม่ดีหรือไง”

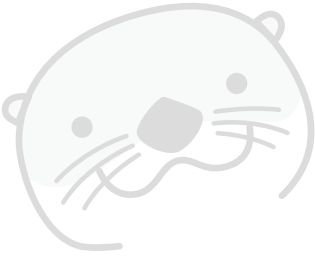
จางซืออี้พยักหน้าพอใจ “ดีครับๆ...แต่เมื่อกี้คุณปฏิเสธแทนผม
ไปแล้ว เขายังจะพูดอะไรได้อีกเหอครับ ผมคิดว่าเขาคงไม่ตอบกลับมา

แล้วละ”

กู่เซียวโอบแผ่นหลังจางซื่ออี้แล้วกดเขาลงมาจูบ “นายรอก่อน ถ้าเขาสนใจนายจริง ๆ เขาไม่มีทางหยุดแค่นี้แน่นอน แต่ฉันเดาว่าคืนนี้เขาคงไม่หักมากวนนายแล้วละ ไม่งั้นจุดประสงค์ของเขาจะดูชัดเจนเกินไปและทำให้นายสงสัยได้ง่าย”

แล้วก็เป็นตามที่คาดไว้ หลังจากกู่เซียวพิมพ์ประโยคนั้นไป ไปรู่ยก็ไม่ได้ตอบอะไรกลับมาอีกเลย

จางซื่ออี้เชื่อคำพูดกู่เซียวครึ่งหนึ่งแล้วก็ไม่เชื่อครึ่งหนึ่ง และแอบโน้มน้าวเล็กน้อยว่าไปรู่ยอาจเป็นคนประหลาดที่มีนิสัยชอบเอาเปรียบ ไม่แน่อีกฝ่ายอาจจะแค่อยากได้เงินสามสิบห้าหยวนนั้นก็...

ทดลองอ่าน